

Vlamingen in de Wereld

WONEN, WERKEN EN ONDERNEMEN IN HET BUITENLAND

VIW.BE

© Sofie Vandenhoven.

LENTE 2020

#109

GRENZELOOS VERMOEGEND | ZAKELIJK DINEREN | EXPATPARTNER

INHOUD

Eerste woorden	1
Woord van de voorzitter	3
Fulbright muziekstudente	4
Netwerkevent	6
In cijfers: Belgen in het buitenland	7
Internationaal vermogen	8

DOSSIER AZIË

Architectuurfotografie	12
VIW-vertegenwoordiger Beijing	15
Wereldwijd bij de les	16
Scheepsbouw	18
Jonge ondernemer	20
China: zakelijk dineren	22

VIW-zomerkampen	25
Europees recht: corona	26
Schijn wettelijke samenwoning	27
Dag van de Moedertaal	28
Vrijstelling rente in het buitenland	30
Uitbreiding itsme-app	31
Trager toerisme in San Sebastián	32
Partner van een expat: boeklancering	34
Consulaire bijstand	36
Leerkracht op Sint-Maarten	38
Inzicht: Pattie Maes	40

Coverstory: Met lichte vleugels zocht en zoekt Nathalie Matthys haar weg. Die brachten haar met een Fulbright-beurs naar de Verenigde Staten (zie pagina 4-5).
Coverfoto: © Sofie Vandenhoven

Vleugels

2020 wordt ongewild het jaar van een mondiale strijd tegen een gemeenschappelijke vijand, die microscopisch klein is, maar wereldwijd velen persoonlijk en professioneel verlamt. Het virus verandert de manier waarop de mens de wereld die hem omringt, waarneemt. Met minder lichte vleugels misschien, en op een andere manier wellicht, maar eens de onzekerheid wegebt zal er opnieuw internationaal gereisd en verhuisd worden.

Dat wij zouden schrijven over Azië, lag voor het uitbreken van de crisis vast. Wij bevestigen het positieve beeld van het continent, waar kansen liggen en Vlamingen deze grijpen. Mysterieus en bevreemdend zijn labels die auteurs wel eens opdiepen als ze erover schrijven. Boeiend en fascinerend noteerden wij. Azië is niet langer het onbekende continent, wel een regio met kansen. Een continent waarover expats zeggen dat ze over een zesde zintuig moeten beschikken, om om te gaan met de lokale tradities en culturen.

Laat de nieuwsgierigheid overheersen, adviseerde een Vlaming in Hongkong me recent. Veel mensen vinden dit een waanzinnig plan, anderen overkomt het; de ene wordt meegesleurd door het leven, de andere houdt de dingen graag in de hand. Ervaringsverhalen kleuren dit magazine. Mensen met dromen, maar ook met twijfels. We duiken in taalvraagstukken, werkuitdagingen en krachtig ondernemerschap.

China wordt een mirakel en een economisch wonderland genoemd. En dat geloof je graag als de je de foto's van architect en fotograaf Kris Provoost ziet. Zijn beelden en recente boek vormen een tijdsogst van een decennium Chinese bouwkunst. Vooral in miljoenensteden, waarvan Europeanen amper de naam kennen, neemt de welvaart hand over hand toe.

Als expat dompel je je er niet enkel onder in de taal en de bedrijfsvoering, maar ook in de bijzonderheden van de zakelijke eetcultuur. Daar komt meer bij kijken dat je zou vermoeden, schrijft Heleen Vrancken, een Vlaamse in China. Ze behoort ongetwijfeld tot de minderheid van de lezers die al van Dalian hoorde. In deze havenstad wordt momenteel een nieuwe sleepopperzuiger van de maritieme aannemer Jan De Nul gebouwd. De werf wordt lokaal opgevolgd door onze landgenote Veerle Conings.

Nog in Azië liet de jonge West-Vlaamse ondernemer Jappe Pollentier vanuit Thailand al zijn tweede zakenmodel op de wereld los. Introducties kreeg hij via het exportagentschap Flanders Investment & Trade. Dat heeft heel wat antennes in Azië, waaronder in India. De lokaal Vlaams Economisch Vertegenwoordiger Jurgen Maerschand en zijn echtgenote Katya Schodts leven er met hun twee opgroeiende tienerzonen in een zeer waardevolle en uitdagende taalsituatie. Azië geeft onze landgenoten vleugels, laat hen in de lokale gewoontes en tradities duiken en doet hen met andere ogen naar de eigen cultuur kijken.

Hetzelfde geldt voor onze coverdame. Musicus Nathalie Matthys zocht het niet in Azië, wel in de Verenigde Staten. Met zeer lichte vleugels vliegt ze haar muzikale droom achterna. Haar enthousiasme klinkt aanstekelijk, haar muziek zowel klassiek als jazzy.

Koen Van der Schaege
Directeur/hoofdredacteur

OFFICIËLE VERTEGENWOORDIGERS VLAMINGEN IN DE WERELD

ALGERIJE

Algiers
Stroobandt Ronny

ARGENTINIË

Buenos Aires
Remaut Reinhilde

AUSTRALIË

Adelaide
Deco Rudi & Raspoet Inez
Perth
Van Der Eecken Tineke
Victoria
Demuyck Nancy

BOSNIE-HERZEGOVINA

Konjic
Scherpereel Jelle

BRAZILIË

Sao Paulo
Puyneers Peter

BULGARIË

Sofia
Sagaert Pascal

BURKINA FASO

Ouagadougou
Sergooris Madeleine

CANADA

Alberta
Gotthold Erwin
New Brunswick
Bodart Fanny
Ontario
Vandepoel Liesbet
Ontario
Focquet Mireille

CHILI

Santiago
Magnus Annemie

CHINA

Beijing
Heynink Tina
Shanghai
De Ceuster Alex

COLOMBIA

Bogota
Otten Filip

D.R. CONGO

Kinshasa
Van Cauwenberg Inge

DENEMARKE

Horsholm
Swerts Sophie

DOMINICAANSE REPUBLIEK

La Romana
Demyttenaere Inge

DUITSLAND

Beieren
Bax Hanne
Berlijn
Moens Walter
Noordrijn-Westfalen
Waeterloos Veerle

ECUADOR

Quito
De Vuyst Piet

FRANKRIJK

Parijs
Goezu André
Ile De France
Boriau Frederik

GAMBIA

Bakau
Goossens Bart

GROOT-BRITANNIË

Londen
Vermylen David
Surrey
Beckers Brit

HONGARIË

Boedapest
Temmerman Kim

IERLAND

Dublin
Vanhoucke Jacques

INDIA

Bangalore
Verfaillie Els
Chennai
Baeyens Guy
Mumbai
Reynaers Els

INDONESIË

Jakarta
Dekoster Kathleen

ITALIË

Milaan
Verstreken Marleen
Rome
Van Doren Hilde

JAPAN

Tokyo
Cattrysse Bernard

LUXEMBURG

Steinsel
De Corte Fred

MAROKKO

Casablanca
Pynnaert Mieke

MEXICO

Tlaxcala
Cailliau Brecht

NIEUW ZEELAND

Auckland
De Belder Mine
Christchurch
Rottiers Patrick

NOORWEGEN

Kolsas
Van Laenen Filip

OGANDA

Kampala
Kadaplackal Francis

OOSTENRIJK

Wenen
Leers André

PARAGUAY

Capitan Miranda - Itapua
Godefroid Conny
Asunción
Cuppens Arnoud
POLEN
Warschau
Van Hool Annick

PORTUGAL

Lissabon
Van Belleghem Joost

QATAR

Doha
De Bruycker Ilse

SERVIE

Belgrado
Delva Gilberte

SEYCHELLEN

Victoria
Delaere Kristof

SLOVAKIË

Bratislava
Van Laer Lendert

SPANJE

Alicante / Villajoyosa
Ryckaert Dieter
Catalonië / Barcelona
Wouters Myriam
Madrid
Dauwe Mieke
Tenerife
Verhoest Roger
Valencia
Lesage Kristien

SURINAME

Paramaribo
Helderweirt Tom

THAILAND

Bangkok
Bull Eddy

TUNESIË

Tunis
De Jonghe Solange

VIETNAM

Hanoi
Laukens Philippe

VERENIGDE ARABISCHE

EMIRATEN
Dubai
Van Acoleyen Els

VSA

Arizona/Gilbert
Vanderheyden Katrien
California / Monterey
Fiers Vera
Colorado / Broomfield
Wynant Al
Georgia / Atlanta
Cloet Mieke
Illinois / Chicago
Ryckbosch Bart
Ohio / Aurora
Dauwen Erik
Oregon / Portland
Vermeulen Stefaan
Nevada / Henderson
Ardenoy Youri en Ryssaert Anja
New York / Regio New York
Higham - Bouten Kaat
New York / New York City
De Muelenaere Emma
Pennsylvania / Philadelphia
Mertens Daisy
Washington Dc
Quintyn Marc
Wisconsin / Brussels
Binard Joseph

ZUID-AFRIKA

Gauteng / Pretoria
Jacxsens Lieve

ZWEDEN

Bollnas
Van Louwe Luc
Stockholm
Vanhove Tiny

ZWITSERLAND

Genève
Sap Frank
Zürich
Scheir Petra

COLOFON

VLAMINGEN IN DE WERELD is het driemaandelijkse tijdschrift van de gelijknamige Stichting van Openbaar Nut, de enige belangenvereniging voor Vlamingen die in het buitenland (willen) wonen, leven, werken. **CORRESPONDENTIEADRES & RECLAMEREGIE** Vlamingen in de Wereld, Zenith-gebouw, Koning Albert II laan 37, 1030 Brussel, Tel.: +32 (0)2/201 73 84, info@viw.be, www.viw.be, facebook.com/viwbrussel. **ABONNEMENTEN** 50 euro, dit is het forfait om gebruik te maken van de VIW-dienstverlening. Een lidmaatschap op het tijdschrift zit hier inbegrepen, alsook de toegang tot de ledenpagina's van de website en de diverse voordelen die VIW haar leden biedt. IBAN: BE73 4115 0371 7160, Swiftcode (BIC): KREDBEBB. Met als mededeling 'Ledenpakket VIW'. Betalen via kredietkaart kan uiteraard ook. Raadpleeg hier voor www.viw.be/nl/lidmaatschap-overzicht. **REALISATIE** Drukkerij Geers Offset nv. **NA ELKE VERZENDING** krijgen wij stevast een aantal exemplaren retour wegens foutief adres. Gelieve het secretariaat van uw gewijzigde adres op de hoogte te brengen a.u.b. **VIW RESPECTEERT DE WET** op de privacy.

VIW is lid van de Unie van de Periodieke Pers.

RAAD VAN BESTUUR VLAMINGEN IN DE WERELD VOORZITTER: Eddy BONNE, ONDERVOORZITTER: Steven VAN LAER

Jan BUYSSE, Rik DECAN, Filip DECLERCQ, Lot DE GEYTER, Daniëlle DELI, Veerle DENAUX, An DESCHEEMAERKER, Prakash GOOSSENS, Guido GYSEMANS, Paul HEGGE, Greta ICKX, Thomas JANSSEUNE, Erik JONNAERT, Guido JOURET, Sylvain F. KEMPENEERS, Romain MEEUSEN, Ine MORTELMANS, Stefan NERINCKX, Johanna NEYT, Kathleen NUYENS, Marc QUINTYN, Sven ROOMS, Matteo SEREGNI, Wim STAESSENS, Claire TILLEKAERTS, Stijn VAN BOSSTRAETEN, Nathalie VAN DER PERRE, Marc VANDIJCK, Jan VAN DOREN, Ria VAN ELSLANDE, Piet VAN HOVE, Guido VAN HUYLENBROECK, Remi VERMEIR, Diane VERSTRAETEN.

STRUCTURELE SPONSORS DEME, RSZ, EY, Gosselin Group, Ondernemingen Jan De Nul nv, Edufax, BVN, ING, MIVB, Altair Global, Leuven Mindgate, Partenamut

Met de steun van de Vlaamse overheid. De Vlaamse overheid kan niet verantwoordelijk gesteld worden voor de inhoud van de publicaties.

EDDY BONNE
VOORZITTER

71%

Tussen twee buitenlandse opdrachten door logeren ze even in België. Zo gaat het voor heel wat expatkoppels. Even aanmeren om weer te vertrekken en hun kunststukje nog eens over te doen. Het ligt voor de hand dat de kansen van een internationale verhuis groter zijn als het hele gezin zich in de nieuwe omgeving integreert. Het blijft telkens een uitdaging, zowel professioneel als privé. Een van de partners moet immers zijn of haar loopbaan opofferen. En het zoeken naar een nieuwe job loopt niet altijd van een leien dakje. Een groot probleem voor veel Europeanen is een werkvergunning krijgen buiten de Unie. Sommige landen hanteren immers een behoorlijk tot zeer stug beleid.

Hoe bepaal je zelf je toekomst als *partner van een expat*? Kun je carrière hebben in je nieuwe leefomgeving? Welke invulling geef jij aan werk en wat zijn je prioriteiten?

Er borrelen behoorlijk wat vragen op bij partners van expats. Antwoorden vind je sinds kort in het nieuwe bijzondere boekje *Partner van een expat*? Het is uitgegeven bij Lannoo Campus en geschreven door ervaringsdeskundigen Carine Bormans en Marie Geukens, allebei echtgenote van een federale diplomaat. We hadden het genoeg als stichting om deze publicatie mee te lanceren. Verder in dit magazine lees je trouwens nog een introductie. We geven tevens drie exemplaren weg.

Twijfel je aan de nood? Weet dan dat 71% van de expats aangeeft dat de reden voor een mislukte buitenlandse opdracht een ongelukkige, niet-geïntegreerde partner is. Het opgeven van bepaalde zekerheden als je je partner naar het buitenland volgt, is niet te onderschatten. Samen beslissingen nemen is bovendien essentieel.

The human aspect of relocation is de ondertitel van het boekje *Hello & Goodbye* waarvan ik in 2001 zelf co-auteur was. Bijna twintig jaar geleden was dit nog niet zo'n actueel thema. Tijden zijn gelukkig veranderd. Het is dan ook niet toevallig dat wij in dit magazine steevast aandacht geven aan dit onderwerp. Een groeiend aantal bedrijven deelt die mening en ziet de dienstverlening aan partners zelfs als een incentive.

Voor wie als expatpartner anders durft te kijken naar werk, gaan er veel deuren open. Dit boek stelt de juiste vragen voor, tijdens en na het vertrek naar het buitenland, geeft inspirerende voorbeelden en waarschuwt voor valkuilen. Maar de belangrijkste boodschap is: jouw toekomst bepaal je zelf. Want ook met een visioen van een zonovergoten, lommerrijke villabuurt met een tennispark om de hoek is er bij nader inzien niets verkeerd.

© Sofie Vandenhoven.

NATHALIE MATTHYS

Vrouw met een missie

Nathalie Matthys is even compromisloos als charmant. Met lichte vleugels zocht en zoekt ze haar weg. Die brachten haar met een Fulbright-beurs naar de *Indiana University - Jacobs School of Music* in de Amerikaanse staat Indiana. Ze krijgt er les van de befaamde klassieke pianist en componist Emile Naoumoff. Het doel: zichzelf verder ontplooiën. Een gesprek.

TEKST KOEN VAN DER SCHAEGHE

MUZIKALE OPVOEDING

Tijd voor het buitenland dacht Nathalie na heel wat masterclasses, wedstrijden en optredens in eigen land. Het werden de Verenigde Staten, niet New York of Los Angeles, maar Bloomington, haast *in the middle of nowhere*, maar wel met de beste leraars. Aan muzikale bagage had ze alvast geen gebrek. Nathalie stamt uit een muzikale familie. Op jonge leeftijd ontdekte ze haar passie voor piano. Haar vader, pianist en componist Marc Matthys, werd haar eerste leermeester. Meerdere studies volgden, waaronder jazzlessen bij haar zus Vanessa. Simultaan beëindigde ze zowel haar klassieke- als jazzopleiding met grootste onderscheiding.

“Ik vertoef hier sinds begin augustus 2019. Mijn visum is geldig tot 30 dagen na de laatste schooldag. Dat zou betekenen dat ik op 8 juni terugreis. Maar ik beoog nog een stage om wat langer te blijven. Er zijn wel wat mogelijkheden in de muziek-industrie, bij opnamestudio's, managementbureaus,... Mijn buitenlandervaring begon met de beslissing om tijd en geld te steken in de opleiding. Studeren in de Verenigde Staten is immers ongelooflijk duur. Het kost jou een rib uit jouw lijf. In België zijn we goed verwend qua onderwijs en kost. Mijn *tuition fee* of schoolgeld bedraagt 40.000 dollar. Samen met verblijf en persoonlijke kosten wordt gevraagd om 56.000 dollar ter beschikking te hebben. En dit is zeker niet de duurste school. In New York of Los Angeles liggen de prijzen nog hoger.”

INSPIRERENDE LERAAR

“Aanvankelijk wist ik niet waar welke professor doceerde of welke scholen zowel klassieke muziek als jazz aanboden. Yale kwam naar boven, CalArts in Los Angeles en de *Manhattan School of Music*

in New York. Allemaal grote steden en toch zit ik nu in een stad met misschien de geringste atmosfeer. Mijn keuze voor Bloomington en de Indiana University heeft alles te maken met Emile Naoumoff, één van de meest inspirerende personen die ik mijn leven ontmoette, en mijn huidige leraar. Hij is een Bulgaars-Franse pianist en was de laatste leerling van Nadia Boulanger, de invloedrijkste pedagoge van de vorige eeuw. Zowel Igor Stravinsky, Burt Bacharach, Quincy Jones en Aaron Copland passeerden bij haar. Onmiddellijk was er een klik met Naoumoff. Het moet ook wel, want als muzikant geniet je van één-op-één onderwijs.”

“Het is een fenomenale ervaring. Niet enkel op muzikaal vlak, maar ook als mens en artiest. Ik ben blij dat ik mijn intuïtie volgde en niet voor het meest populaire instituut koos. Veel universiteiten zijn behoorlijk strikt. Het is ofwel klassiek ofwel jazz. Die combo is niet vanzelfsprekend, maar hier kon het. Deze combinatie heet een double major, omdat ik zowel zang al piano volg. Omdat ik reeds een masterdiploma heb, was ik ook niet gebonden aan hun vooropgestelde traject. De overschakeling naar Engelstalig onderwijs verliep zeer vlot. Het voordeel voor Vlamingen is dat we een behoorlijke notie van het Engels hebben. Ik heb ook altijd veel Engelstalige boeken gelezen. Intussen denk en spreek ik in het Engels.”

ONTDEKKINGSREIS

“Alles staat in het teken van mijn muzikale ontplooiing. Het diploma is niet het voornaamste, wel mijn verdieping in het begin van de 20ste eeuw, in de muziek die hier geschreven is, in de opkomst van de jazz en de wederzijdse beïnvloeding tussen Europa en de Verenigde Staten. Die kruisbestuiving wou ik onder de loep nemen. Maar dit jaar werd ook een ontdekkingsreis naar mezelf. Ik werd uit mijn comfortzone getrokken. Ik leef tussen en met de internationale studenten. Voor mijn vertrek was ik niet de meest sociale persoon. Als pianiste zit ik graag opgesloten in een kamertje, muziek te ontcijferen. Maar deze ervaring trekt mij helemaal uit mijn schelp. Ik ben veel socialer geworden en wilde zoveel mogelijk mensen leren kennen. We delen ook een huis met acht mensen. Op mijn verdieping wonen vier muzikanten, mezelf inbegrepen.”

“Ik vertoef in een zeer internationale omgeving, met op de *School of Music* meer buitenlandse dan Amerikaanse studenten. Heel wat Koreaanse en Chinese studenten, maar ik ken ook wat Duitsers en Fransen en studenten uit Latijns-Amerika. Bij mijn weten ben ik de enige Belgische hier. Het bijzondere aan deze stad, die zo'n 100.000 inwoners telt, is dat 45.000 ervan studenten zijn. In aanloop naar de zomer loopt de stad volledig leeg en in augustus herleeft ze, met in eerste instantie de internationale studenten die opnieuw opdagen. Het is een bijzondere sfeer. Het is een kleine stad en iedereen hangt

zowat rond de campus. Maar alle instituten hier horen wel bij de beste van de Verenigde Staten. Een enorm leerrijke omgeving is het.”

FULBRIGHT BEURS

Studeren in de VS kost dus geld, maar er zijn mogelijkheden om je studie-avontuur te financieren. Dankzij haar vastberadenheid wist Nathalie zowel toegang tot een gerenommeerde universiteit als de broodnodige studiefinanciering te versieren. “Het goed stofferen van zo'n aanvraag bij een universiteit vergt maanden werk. Het verzamelen van al mijn fondsen zelf kostte mij twee jaar. In het eerste jaar investeerde ik vooral in audities en applicaties. Een beursaanvraag moet in regel eind oktober binnen zijn. In februari of maart krijg je dan het verdict. Dat valt ongeveer samen met de respons van de scholen. Dan weet je hoe je ervoor staat. Zo werd ik in 2018 toegelaten tot drie scholen, waaronder Bloomington, mijn voorkeur, maar kreeg uiteindelijk geen enkele beurs. De audities werden gelukkig wel een jaar vastgehouden.”

“Ik had dus een jaar om de nodige fondsen te zoeken. Ik had uiteraard notie van de *Belgian American Education Foundation* en Fulbright. Na een aanvraag en interview in Brussel stemde de laatste toe. Fulbright ondersteunt studies of onderzoek aan topuniversiteiten in de Verenigde Staten. Het is zaak je goed te verdedigen, tegenover acht tot tien juryleden, over alle vakgebieden heen, en te duiden waarom je per se in de VS wil studeren. Die beurzen zijn er dus gelukkig niet enkel voor traditionele studierichtingen, maar ook voor culturele- en kunststudies uitgereikt. Ik genoot daarnaast nog van een beurs van de school zelf, organiseerde een fundraising, kreeg steun van SWUK, Stichting Mitalto en Rotary Kortrijk-Groeninghe. Fulbright hielp bij het verkrijgen van het visum en andere officiële documenten. Het werkt nauw samen met het *Institute of International Education*, een divisie van de Amerikaanse overheid. Ze helpen zelfs bij de verplichte belastingaangifte van alle internationale studenten. Ja, daar zijn we niet van vrijgesteld.”

FULBRIGHT BEURZEN!

De prestigieuze beurs van de *Commission for Educational Exchange between the United States of America, Belgium and Luxembourg* (Fulbright) ondersteunt studies of onderzoek aan topuniversiteiten in de V.S. De beurzen worden toegekend op basis van selectie.

Het Fulbright-programma is een wereldwijd beurzenprogramma dat uitwisseling van studenten tussen de Verenigde Staten en andere landen mogelijk maakt. Elk jaar krijgen daardoor honderden jonge wetenschappers de kans om aan een prestigieuze Amerikaanse universiteit te gaan studeren of onderzoek te doen. Elk land maakt daarbij een eigen selectie.

Vanuit België en het Groothertogdom Luxemburg krijgen elk jaar ongeveer 35 studenten een dergelijke beurs uitgereikt.

Info: www.fulbright.be

NETWERKEVENT

Ons netwerkevent op 5 maart was een succes! Na een interactief paneeldebate over diplomatie anno 2020 praatten gasten gezellig bij met een drankje en een hapje.

EEN DEBAT OVER DIPLOMATIE, MET DIPLOMATEN.

Elke diplomaat is het ermee eens dat investeren in een netwerk in het buitenland loont. Kunnen onze Vlaamse expats in het buitenland het diplomatiek Vlaams netwerk versterken? Hoe kunnen diplomaten bijdragen aan het bredere informele netwerk?

In 2020 hebben diplomaten er alle belang bij hun relatie met burgers te valoriseren. Zowel uit private, academische, culturele en economische hoek zendt Vlaanderen zijn ambassadeurs uit, die hun regio van herkomst vertegenwoordigen.

De groeiende groep Vlaamse expats heeft een aanzienlijk

potentieel om het formele Vlaamse netwerk in het buitenland te versterken. Ze geven beleidsadvies en zijn essentieel om de overheid te inspireren. Expats zijn vaak nieuwsgierig en open en gaan op in de wereld om hen heen. Ze dragen bij aan het internationale imago van Vlaanderen.

Gezamenlijke initiatieven versterken het imago van Vlaanderen. Hoe groeien overheid, bedrijfsleven en burgers uit tot partners die samen Vlaanderen promoten? Hoe kan het publiek officiële vertegenwoordigers steunen? Wat is de meerwaarde van gezamenlijke internationale initiatieven?

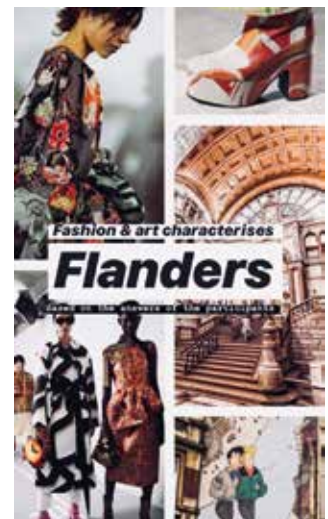
Met dank aan de Brussels Diplomatic Academy en de VUB voor inhoudelijke en logistieke ondersteuning.

Gaëtan Poelman (Vlaamse regering) **Peter Verplancken** (Flanders Investment and Trade), **Ruben Billiet** (advocaat), **Cailin Mackenzie** (Brussels Diplomatic Academy), **Insun Adriaansen** (VIW-vertegenwoordiger)

INSTAGRAMVERHAAL

FOTO'S KEVSER MARASLIGIL, STAGIAIRE VLAMINGEN IN DE WERELD

Cijfers van geregistreeerde Belgen in het buitenland

Jaarlijks maakt de FOD Buitenlandse Zaken een overzicht van alle Belgen die zich bij een Belgische ambassade in het buitenland registreerden. Registreren is geen verplichting maar het wordt, ook door ons, sterk aangeraden omwille van bijstand en voordelen die het biedt aan expats. Het cijfermateriaal is een interessante momentopname die Vlamingen in de Wereld kon inkijken.

485.728
GEREGISTREEERDE BELGEN

**SLECHTS
1 PERSOON IN**

Guadeloupe
Martinique
Lesotho
Turkmenistan
Marshalleilanden
Salomon

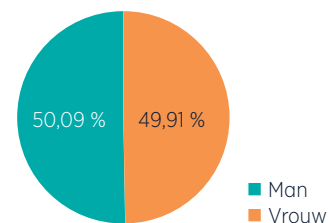
TOP 20

1. Frankrijk - 137.353
2. Nederland - 39.831
3. Verenigd Koninkrijk - 31.145
4. Spanje - 30.883
5. Duitsland - 28.712
6. Verenigde Staten - 27.564
7. Groot-Hertogdom Luxemburg - 24.190
8. Zwitserland - 23.012
9. Canada - 15.579
10. Israël - 11.159
11. Zuid-Afrika - 7.907
12. Italië - 7.797
13. Australië - 6.008
14. Turkije - 5.840
15. Argentinië - 5.496
16. Marokko - 4.684
17. Portugal - 4.243
18. Brazilië - 3.988
19. Verenigde Arabische Emiraten - 3.576
20. Thailand - 3.243

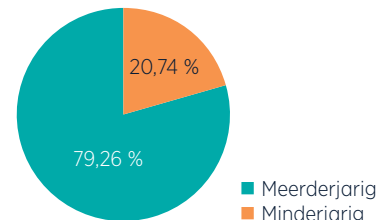
De landen in de top 20 zijn dezelfde als vorig jaar. Enkel Verenigd Koninkrijk en Portugal klimmen een plaatsje hoger, waarschijnlijk te wijten aan de Brexit (meer registraties en bijstand) en de rijzende populariteit van Portugal.

198
VERSCHILLENDE LANDEN

GESLACHT

LEEFTIJD

STERKSTE STIJGERS in absolute cijfers

1. Frankrijk (+ 2.742)
2. Verenigd Koninkrijk (+ 1.554)
3. Spanje (+ 1.053)
4. Nederland (+ 657)
5. Israël (+ 438)

STERKSTE DALERS in absolute cijfers

1. D.R. Congo (- 148)
2. Zuid-Afrika (- 66)
3. Verenigde Arabische Emiraten (- 45)
4. China (- 43)
5. Zambia (- 39)

GRENZELOOS VERMOGEND:

Fiscale aspecten van een internationaal vermogen

TEKST NATACHA VANDER BORGHT, SOPHIE BLIECK, WOUT BODVIN, KIM VERHAEGHE,
PRIVATE CLIENT SERVICES BIJ EY TAX CONSULTANTS

BEGRIIP VERMOGEN

Het vermogen van een individu bestaat uit het verschil tussen de waarde van al zijn bezittingen verminderd met de waarde van al zijn schulden. Onder het vermogen valt een ruime waaier aan bezittingen zoals spaargeld, beleggingen, aandelen en obligaties, auto's, een eigen woning enzovoort. Uit een studie in 2019 blijkt dat het gemiddeld vermogen van een Belg ongeveer 118.000 euro bedraagt. Hierbij kunnen we ons de vraag stellen wat er nu allemaal gebeurt met een dergelijk vermogen. Hoewel België geen **vermogensbelasting** kent, *met name een belasting die wordt geheven over het vermogen van de belastingplichtige ongeacht de inkomsten die worden verkregen uit dat vermogen*, zullen de inkomsten die voortkomen uit het vermogen wel worden belast. In dit artikel zal de focus liggen op enerzijds roerende goederen zoals beleggingen, fondsen en aandelen en anderzijds onroerende goederen als onderdeel van het vermogen. De internationalisering van onze maatschappij brengt met zich mee dat individuen, ook wat hun vermogen betreft, steeds vaker over de grenzen trekken. In dergelijk geval is er sprake van buitenlands vermogen of inkomsten.

BELGISCH FISCAAL RIJKSINWONER

In bepaalde gevallen zal het individu rijksinwoner zijn in België en buitenlands vermogen bezitten. Het Belgisch fiscaal recht stelt dat

een Belgisch fiscaal rijksinwoner op zijn wereldwijd inkomen wordt belast. Bijgevolg zullen, in principe, opbrengsten uit buitenlandse spaargelden, beleggingen, aandelen, obligaties en onroerende goederen worden belast in België ondanks het feit dat ze een buitenlandse oorsprong hebben. Gelukkig heeft België met vele landen een dubbelbelastingverdrag afgesloten. Dergelijk verdrag voorziet meestal dat het onroerend goed wordt belast in het land waar de woning gelegen is. België moet in dergelijk geval een vrijstelling met progressievoorbehoud van belastingen verlenen. Hiervoor verwijzen wij naar ons vorig artikel "*Een woning onder de Spaanse zon koop je niet onbezonnen*". Roerende inkomsten zijn op basis van een dubbelbelastingverdrag, in principe, belastbaar in het land waar de verkrijger woont. Het land waar de uitkerende vennootschap gevestigd is, mag echter ook een beperkte bronheffing inhouden. Een voorbeeld om dit te verduidelijken is een Belg die elke zomer wil genieten van 'La Dolce Vita' in Italië en daar bijgevolg een buitenverblijf aankoopt. Italië zal hem mogen belasten op de huurwaarde of huurinkomsten van de woning. Het '*rendita catastale*' (d.i. kadastraal inkomen) van de woning zal echter in de Belgische aangifte moeten worden aangegeven om de aanslagvoet te bepalen die van toepassing zal zijn voor de andere belastbare inkomsten van deze Belg. Als er tussen België en het land op wiens grondgebied het onroerend

goed gelegen is geen dubbelbelastingverdrag werd afgesloten, worden de onroerende inkomsten in België belast tegen 50%. Daarbovenop krijgt deze Belg een dividend van het Amerikaanse bedrijf Apple. België mag dit dividend belasten op basis van het principe van het wereldwijd inkomen. Daarnaast mag de VS ook nog een beperkte bronheffing inhouden op grond van het dubbelbelastingverdrag. Als er geen sprake is van een dubbelbelastingverdrag mogen beiden landen het dividend belasten op basis van hun intern fiscaal recht.

INTERNATIONALE GEGEVENSUITWISSELING

De Belgische fiscus is in principe niet op de hoogte van buitenlandse inkomsten, want de onderzoeks- en controlebevoegdheid van de fiscus stopt aan de landsgrenzen. Toch is de hoeveelheid informatie waarover de fiscus beschikt, sterk toegenomen. Die informatie bereikt haar hoofdzakelijk

kelijk via twee kanalen.

In de eerste plaats moet de Belgische rijksinwoner jaarlijks zijn buitenlandse inkomsten aangeven in zijn aangifte personenbelasting en moet hij jaarlijks het bestaan van een rekening, levensverzekering of juridische constructie in het buitenland aangeven. Ook het land van herkomst wordt gevraagd, maar niet de saldi.

De tweede weg waarlangs de informatie over buitenlandse inkomsten de Belgische fiscus bereikt, is via de internationale gegevensuitwisseling. Onder impuls van de Europese Unie en de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) zijn landen informatie gaan uitwisselen over de financiële rekeningen die inwoners van een bepaald land in een ander land bezitten. Ook de routes via Zwitserland en belastingparadijzen zoals de Kaaimaneilanden en Liechtenstein

zijn afgesloten, want ook deze landen doen mee aan de gegevensuitwisseling, naast de EU-lidstaten en bijna 100 andere landen. De Belgische fiscus krijgt dus op systematische wijze informatie over het saldo en de inkomsten van buitenlandse rekeningen.

Wie ondanks al deze maatregelen toch nog (buitenlandse) inkomsten op bedrieglijke wijze verborgen probeert te houden, riskeert naast de aanvullende belasting en fiscale boetes ook een strafrechtelijke vervolging. De termijn waarin de fiscus de aangifte kan onderzoeken en wijzigen, bedraagt drie jaar vanaf de eerste dag van het aanslagjaar. Let op, in bepaalde gevallen kan de fiscus verder terug gaan dan drie jaar, namelijk tot zeven jaar bij gevallen waar er aanwijzingen van fiscale fraude zijn. De fraude moet op dat moment nog niet zijn aangetoond, het volstaat dat er aanwijzingen van

fiscale fraude zijn. Op strafrechtelijk vlak verjaren deze misdrijven echter niet en kan u bij bewezen fraude altijd strafrechtelijk veroordeeld worden. Voordat u ongerust wordt: zo ver zal het niet komen als het om kleine vergetelheden gaat!

UITGESCHREVEN ALS BELGISCH FISCAAL RIJKSINWONER

Verschillend wordt het wanneer het individu zich uitschrijft uit het Belgische rijksregister. In dat geval wordt deze niet meer als Belgisch fiscaal rijksinwoner aanzien en dus ook niet op zijn wereldwijd inkomen belast in België. Ook hier is het van belang om na te gaan of het individu te maken heeft met twee landen die onderling een dubbelbelastingverdrag hebben gesloten. Wanneer een individu rijksinwoner wordt in Italië en daarnaast een buitenverblijf heeft in Duitsland en Monaco moet er worden nagegaan of er telkens een dubbelbelastingverdrag werd gesloten tussen beide landen. Gezien er een dubbelbelastingverdrag is tussen Italië en Duitsland zal het individu belast worden in Duitsland voor zijn Duitse woning. Anders is het voor zijn onroerend goed in Monaco gezien er geen dubbelbelastingverdrag geldt tussen Italië en Monaco. Monaco zal het individu belasten op zijn onroerend goed dat gelegen is in Monaco. Bovendien zal Italië het onroerend goed dat gelegen is in Monaco ook belast op basis van het principe van de taxatie op het wereldwijd inkomen van een rijksinwoner. Dit brengt een dubbele belasting op eenzelfde belastbaar feit met zich mee. Indien dit individu daarnaast beleggingen heeft in Monaco een daar bepaalde inkomsten uit verkrijgt, zullen deze inkomsten zowel in Monaco als in Italië tevens worden belast op basis van hun intern recht. Een belangrijke topic in vele debatten is de veroordeling van België wegens zijn verschillende behandeling naargelang het buitenlandse onroerend goed al dan niet wordt verhuurd. Ook hier verwijzen wij naar ons vorig artikel. Een buitenlands onroerend goed dat wordt verhuurd aan particulieren die het gebruiken

voor privédoeleinden, worden belast op de reële brutohuur. Een niet-verhuurd buitenlands onroerend goed wordt belast aan de brutohuurwaarde. Voor onroerende inkomsten van Belgische oorsprong, wordt een individu daarentegen slechts belast op het kadastraal inkomen.

Kortom: in een grensoverschrijdende vermogenssituatie is het altijd aan te raden om (zelfs vóór het maken van bepaalde investeringen) na te gaan of er een dubbelbelastingverdrag in voege is teneinde het vermogen zo fiscaal mogelijk te optimaliseren.

FISCALE AFREKENING MET DE BELASTING-ADMINISTRATIE OVER DE GRENZEN HEEN

Wanneer u na enkele exotische investeringen vervolgens nog een stap verder gaat, en naar het buitenland wenst te emigreren, zal u met de Belgische belastingadministratie een finale afrekening moeten maken. Deze afrekening bij het verlaten van België wordt "exit tax" genoemd, en is niet alleen door vennootschappen maar ook door natuurlijke personen die een bedrijfsactiviteit uitoefenen verschuldigd (in het geval er een belastbare basis voorhanden is). Wanneer een Belgische vennootschap emigreert, zal ze vennootschapsbelasting verschuldigd zijn over haar gerealiseerde of vastgestelde meerwaarden naar aanleiding van de emigratie die door de administratie wordt aanzien als een belastbare ontbinding. Voor een natuurlijke

persoon is het anders. Een natuurlijke persoon zal geen algemene exit tax over zijn of haar gehele private vermogen betalen bij het verlaten van België, net omdat er geen vermogensbelasting in België bestaat (zie hoger). Wel zal de natuurlijke persoon die eigenaar-aandeelhouder is van een onderneming, op zijn zogenaamde 'stopzettingmeerwaarden' belast worden bij stopzetting van zijn activiteit of wanneer de bedrijfsafdeling wordt ondergebracht in een andere Europese vennootschap.

Deze 'stopzettingmeerwaarden' zijn de meerwaarden die worden behaald of vastgesteld op activa die voor de uitoefening van de beroepsactiviteit zijn gebruikt voor, of naar aanleiding van, de stopzetting van de activiteit. Zo kunnen we als eenvoudig voorbeeld een bakker op leeftijd nemen, die van zijn oude dag wenst te genieten tussen de bergen in Oostenrijk. De bakkerij in België sluit en er wordt bij verkoop van de ovens een laatste keer winst gerealiseerd. Deze gerealiseerde stopzettingmeerwaarden worden in de personenbelasting gekwalificeerd als beroepsinkomsten, en zullen dat ook zijn wanneer de vennootschap wordt ondergebracht in een andere Europese vennootschap. Op het overige private vermogen van de bakker zal geen bijkomende exit tax worden geheven. Als ze dat willen, kunnen zowel vennootschappen als natuurlijke personen ervoor opteren om deze

Belgische exit tax op gespreide wijze te betalen, als zij voldoen aan enkele wettelijke voorwaarden. Noteer ook dat de Belgische exit tax niet verschuldigd is wanneer de individuele ondernemer na emigratie zijn onderneming in België blijft verderzetten. Voor de bakker die overweegt om naar Oostenrijk te verhuizen en zijn persoonlijke belangen naar daar wil overbrengen, is het aangewezen om voor zijn verhuis het regime van een mogelijke *exitheffing* in Oostenrijk onder de loep te nemen voor het geval dat hij in de toekomst Oostenrijk opnieuw zou willen verlaten.

De *exit tax* kan land per land uitgebreider of beperkter zijn voor natuurlijke personen. Ook Oostenrijk kent een *exit tax* wanneer individuele belastingplichtigen hun fiscaal inwonerschap in Oostenrijk opgeven. In principe wordt in Oostenrijk de *exitbelasting* geheven op meerwaarden uit diverse activa (aandelen, obligaties,...). De bakker moet zich dus afvagen of het voordeliger is zijn persoonlijke Belgische activa vooraf te verkopen dan wel ze te behouden en met een mogelijke *exitbelasting* geconfronteerd te worden bij het opnieuw verlaten van Oostenrijk. Het is dus van belang dat de belastingplichtige bij iedere verhuis naar het buitenland onderzoekt of hij niet aan een *exitheffing* zal worden onderworpen bij het verlaten van dat land. We benadrukken nogmaals dat, zelfs wanneer men zijn fiscaal inwonerschap opgeeft, er mogelijks nog fiscale gevolgen zijn voor de activa die 'achterblijven'. Het zou kunnen dat u bij een verhuis uw bankrekeningen in het land dat u verlaat, wil behouden. Vergeet ze dan vooral niet bij uw volgende aangiftes te vermelden. Zie ook bij vertrek uw bijzondere aangifte in de personenbelasting niet over het hoofd, dewelke binnen drie maanden na uw vertrek uit België moet worden ingediend.

Meer info: ey.com

Klaar voor uw nieuw avontuur in het buitenland?

ING maakt uw leven als expat eenvoudiger door u te helpen bij het regelen van uw financiële zaken hier en in het buitenland. Ga naar [ing.be/expats](https://www.ing.be/expats)

Kris Provoost

Fotografie als tijdsoogst

Architect en fotograaf Kris Provoost woont al tien jaar in China. Bekende architecten en gevestigde ingenieurs willen met hem werken en zijn beelden worden wereldwijd gepubliceerd. Zijn fotografie vormt een tijdsoogst, van wat er het voorbije decennium in China gebouwd is: in Beijing en Shanghai, maar ook in tal van andere steden. Elke zichzelf respecterende Chinese stad heeft vandaag een iconisch gebouw. Een selectie verzamelde Kris in zijn boek *Beautiful China*.

TEKST KOEN VAN DER SCHAEGHE

Kris legt gebouwen en steden vast en laat ons zo de omgeving beter begrijpen. Hij toont ons architectuur en infrastructuur tijdens de constructie en bij voltooiing. Architectuur geeft een beeld van de tijd waarin ze bedacht is en hoe mensen op dat moment wonen, leven en werken.

VOL VERTROUWEN

Kris bezocht China voor het eerst als architectuurstudent. "Mijn blik op China startte met de Olympische Spelen in 2008. Ik raakte geboeid in de bijzondere architectuur. Twee jaar later volgde de Wereldexpo in Shanghai. Ik wou met eigen ogen zien hoe de plannen uitgevoerd waren. Ik bezocht toen meerdere steden. Het land intrigeerde me. Ik zocht een stage, later een job en bleef hangen. Het internationale leven in China beviel me. Het gaf me een heel andere kijk op de wereld. Ik woonde intussen drie jaar in Beijing, zes jaar in Shanghai en sinds zeven maanden in Hongkong. Dat was altijd mijn droomstad, maar eerst waren er de kansen in Beijing en de grote bureaus in Shanghai. Als fotograaf kan ik echter van overal werken, dus verhuisde naar Hongkong, waar ook mijn verloofde opgroeide."

"Het zijn twee verschillende dingen natuurlijk, de architectuur en het leven. Onder architecten leef je in een klein en internationaal wereldje. Ik vertrok onmiddellijk na mijn studies en ik werkte dus nooit fulltime in België. Wellicht is het moeilijker eens je vast zit in een routine, in een werkomgeving, als je een huis gekocht hebt. Misschien was ik naïef of net vol zelfvertrouwen. Een aantal vrienden liep een gelijkwaardig traject, opportuniteiten volgend en weinig gehecht aan locaties. Eens je in één stad in het buitenland woont, ga je wel sneller naar een andere stad. Weinig schrikt nog af. Het telkens weer integreren ging erg gemakkelijk. Ik vertrek gemakkelijk van dag op dag naar elders."

BEELDEN COMPONEREN

Kris liep stage bij, en werkte voor gerenommeerde architecten als Zaha Hadid en gmp Architects. Hij droeg bij aan

gebouwen verspreid over Azië. "In de job van architectuurfotograaf ben ik gerold. Het zelfstandige zijn was wel aanpassen. Mijn achtergrond vormt uiteraard wel een meerwaarde. Je moet architectuur begrijpen en weten hoe die tot stand komt. Maar ook hoe een gebouw binnen een stedelijke omgeving gebruikt en beleefd wordt. Dat zijn elementen die ik wil vastleggen en weergeven." Kris onderscheidt twee pijlers binnen zijn werk. "Enerzijds beelden van gebouwen in de stad in hun context. Dat is mijn werk voor klanten. Daarbij is het belangrijk dat je het gebouw in gebruik weergeeft. Want architectuur is een kunstvorm die effectief gebruikt wordt door de mens. Architecten willen dat de technische en constructieve details van hun gebouw tot recht komen."

"De strakke en ingezoomde beelden zijn mijn persoonlijk werk en is wat me boeit als architect en fotograaf. Ik zoom in op de lijnen, het strakke, het vloeiende, het repetitieve. Fotografie is een geijkt medium om dat weer te geven, inclusief licht en materie, klare lijnen en schaduwen. Het gebouw wordt uit zijn context gehaald en wat overblijft is pure vorm. Als architect begrijp ik wat het gebouw maakt tot wat het is." De gebouwen dirigeren zijn werk. Dat klinkt bepalend, maar zeker niet allesbepalend. Deze foto's zijn minder documentair. Kris voegt iets toe, doet iets nieuws ontstaan. Deze fotoreeksen leidden tot het boek *Beautiful China*. Dit was behoorlijk succesvol. Niet alleen als boek, maar ook op het internet. Sindsdien groeit zijn status snel.

LANDSCHAPSFILOSOOF

"Sterarchitecten realiseren hun dromen, met postkaart-perfecte gebouwen, maar het leven is zo niet. Ik voeg iets toe aan het perfecte plaatje. Mijn foto's vertellen een verhaal over de plek, de context en de mensen. Ik registreer vanuit een hoek die ik zelf kies. Ik krijg soms twee dagen om een project te fotograferen. Dan doe je meer dan een monument enkel frontaal in beeld brengen. Goede architectuurfotogra-

Binhai Science Museum in Tianjin. Bernard Schumi Architects.

Chongqing Grand Theater. gmp Architekten

Chengdu. Raffles City. Steven Holl Architects.

Mens vs. stad. Chongqing.

fie toont composities, vormen en patronen. De elementen waar elke architect dagelijks mee te maken heeft, treden op de voorgrond in mijn fotoseries”

Soms lijkt Kris wel landschapsfilosoof die het oude en het nieuwe samenbrengt in één beeld. Er zit een schisma tussen de bouwkundige genialiteit van de architect en de zelfredzaamheid van de mens op zoek naar onderdak. “Doorheen de jaren kreeg ik de gelegenheid om vele steden te bezoeken. Die tweespalt is in China vaak aanwezig. Hierop stel ik mijn lens scherp. Bijvoorbeeld in de beelden *Steven Holl's Sliced Porosity Block*. Waar oud en nieuw zo mooi tegenover elkaar staan. China is een land van contrasten: geconcentreerd of heel uitgebreid. Oud en super nieuw. Chaotisch versus strak. Die contrasten zijn groot. Als fotograaf is dat super interessant.”

VERHALENVERTELLER

“Tijd vormt zeker een contradictie binnen fotografie. Het moet vaak snel gaan. Maar je wil wel tijd krijgen voor bepaalde beelden, voor de juiste lichtinval ook. Want er zijn zoveel factoren die perfect moeten zijn. “Voor een opdracht rep ik me vaak om ter plaatse te zijn. Maar eens ik er ben, probeer ik rustig te werken en goed te kijken. Het is niet moeilijk om één mooi beeld te nemen. De uitdaging is een verhaal vertellen met een reeks beelden met eenzelfde goede kwaliteit. Soms heb ik het geluk meerdere dagen te kunnen blijven en echt te observeren. Zowel 's morgens als 's middags, bij goed en slecht weer. Waar andere fotografen een reportage maken over een volledige stad, maak ik een reeks over één gebouw. Ik vind het heel belangrijk dat er een verhaal in zit. De gebouwen in China zijn gigan-

tisch. Ik doe vele kilometers per dag om de exacte juiste hoek te vinden. Dan krijg ik echt de kans om de ideeën van de architect te ontleden.”

Het grote China opent zich, maar hoeveel Belgen kennen meer dan vijf Chinese steden? Hierop antwoordt het boek. Hoe dieper in de publicatie, hoe onbekender de stad. Maar ook die steden tellen vaak méér inwoners dan België “Ik wil aantonen dat ook de onbekendere steden heel wat iconische architectuur tellen. China is heel groot en de architectuur wordt op een gigantische schaal gebruikt. Al die steden willen een icoon, een gebouw dat hen onderscheidt. Architectuur geeft een stad een gezicht, maar is ook een mooi marketinginstrument. Het trekt toeristen aan. Ook Chinezen kennen het Bilbao-effect, dat dankzij het Guggenheim op de wereldkaart kwam. In China beoogt men dat ook vaak, in combinatie met sociale media. Na tien jaar blijf ik versteld staan van de snelheid waarmee steden zich ontwikkelen. Dat kan je je in Europa

moelijk voorstellen. Het is een razend tempo. Shenzhen bijvoorbeeld, dat vlakbij ligt, heeft Hongkong voorbijgestoken. Als je Europese pers leest, lijkt het alsof men het niet wil beseffen. We hebben oogkleppen op en kiezen doelbewust om China te negeren.”

Info: www.krisprovoost.com

 @krisprovoost

In Beijing is alles constant in beweging

Kersvers VIW-vertegenwoordiger Tina Heynck woont intussen anderhalf jaar in Beijing met haar man Chris en hun jongste zoon. Chris werkt er als sportief directeur voor de Chinese Football Association, zij voelt zich intussen als een vis in het water in de hoofdstad van China. “De lente is zo mooi in Beijing!”

TEKST ANNE CRUYT

CARRIÈRE

“Op mijn 22ste werd ik verkozen als gemeenteraadslid. In mijn korte politieke carrière was ik schepen van lokale economie, huisvesting, burgerlijke stand en bevolking. Na vijf jaar kreeg Chris een aanbod om in Griekenland als voetbaltrainer te gaan werken en we vertrokken samen. Ik heb goeie herinneringen aan dat land, vooral omdat onze jongste zoon er werd geboren. Daarna woonden we nog in Friesland en keerden toen tien jaar terug naar België.”

Omdat ze haar politieke functie niet langer kon uitoefenen, ging ze zich verdiepen in voeding en gezond leven. Negen jaar lang was ze zelfstandig afslankcoach. Tot vorig jaar, toen het avontuur in Beijing begon. “Chris had in België als sportief directeur de Rode Duivels begeleid bij het wereldkampioenschap in Rusland. Dat ging niet ongemerkt voorbij en hij kreeg als eerste persoon in de Chinese voetbalgeschiedenis een functie aangeboden als sportief directeur bij de Chinese Football Association. Het mooie Oosten sprak ons meteen enorm aan.”

BELJING

“Wat me vooral opvalt is dat in Beijing alles sneller gaat. Het tempo ligt gewoon hoger. De mensen zijn er voortdurend in beweging of onderweg. Wij hebben zelf geen auto maar gebruiken heel vaak het openbaar

vervoer. Ook het gebruik van *Didi* (de Chinese Uber) is praktisch, veilig en goedkoop.

In China geldt een nultolerantie voor drinken en rijden. Daarom staan er aan de restaurants mensen met gemotoriseerde elektrische fietsjes. Ze vouwen hun fietsje op, leggen het in de koffer van de wagen en rijden je dan naar huis. Allemaal heel handig. Het stoort me dat er in Vlaanderen nog steeds met een glaasje teveel op wordt gereden. Ook gebouwen en wegenwerken worden in een recordtempo afgevoerd. In Beijing vind je eigenlijk een beetje van alles. Er is veel cultureel erfgoed. De vele tempels, *hutongs*, de Verboden Stad en de Chinese muur zijn daar mooie voorbeelden van. Ook het groene aspect is heel aanwezig. Er zijn talrijke parken en in bijna elke wijk worden er nieuwe parken aangelegd. Er worden heel wat bomen rond Beijing aangeplant. Verder vind je hypermoderne gebouwen, restaurants en bars met de vleet en heel moderne winkelgebieden en winkelcentra. Echt voor elk wat wils!”

ONDERWIJS

“Onze jongste zoon Emiel is 13 jaar en gaat naar een internationale school. Alles is Engelstalig en hij leert er ook Chinees. Hij volgt er les met leerlingen van 66 verschillende nationaliteiten. Het mondiale aspect geeft hem zo’n open kijk op de

wereld. Ze staan ook echt voor in het aanbieden van e-learning, wat in deze periode handig van pas komt! Met Chinees Nieuwjaar waren we op vakantie in Dubai. We kregen toen de bericht dat scholen en bedrijven de deuren sloten en zijn daarom naar België teruggevlogen. Ondertussen is Emiel nu bezig aan zijn 7^e week afstandsonderwijs en dat lukt aardig.” Op zaterdag werk Tina als onderwijsassistente bij de Nederlandse school ‘De Rode Leeuw’. “Echt leuk om die kindjes bezig te zien. Het is zo belangrijk dat kinderen in een ander land de thuistaal van moeder of vader kennen.”

AFTELLEN VOOR TERUGKEER

Tina weet nog niet wanneer ze terug naar huis kan vertrekken en begint Beijing te missen tijdens de periode in België.

“De lente is zo mooi in Beijing. Na een lange koude winter lijkt het dan alsof de natuur ineens ontploft. De bomen krijgen heel snel blaadjes en in de parken zie je prachtige bloesems. Wat ik momenteel heel erg mis zijn de wandelingen op de Chinese muur, het kuieren in die prachtige stad, het contact met de mensen, genieten van een fantastische maaltijd, mijn lessen Chinees en traditionele Chinese geneeskunde. Maar vooral wil ik gewoon terug naar mijn normale leven daar... China is echt een prachtig land!”

D-Teach

Wereldwijd bij de les

TEKST KOEN VAN DER SCHAEGHE

In tegenstelling tot hun ouders kiezen kinderen niet voor een internationale verhuizing. Ze vormen echter wel een essentiële schakel. Zij verdienen ook die persoonlijke benadering. Er valt veel te regelen en van alle beslissingen die ouders moeten nemen, liggen de onderwijskeuzes vaak het zwaarst op de maag. Het belang van het moedertaalonderwijs daarin speelt een grote rol. Katya Schodts getuigt. Samen met haar echtgenoot Jurgen Maerschand, Vlaams Economisch Vertegenwoordiger, en hun twee tienerzonen, woont ze momenteel in Mumbai. Binnenkort wordt dat Wenen. Haar visie en keuzes zijn inspirerend.

ZELFSTANDIGE TIENERS

De betrokkenheid van kinderen bij beslissingen is belangrijk. Als je hen behandelt als koffers die mee verhuisd moeten worden, gaan ze zich ook zo gedragen: gesloten en passief. "Wij nemen onze kinderen serieus." Het zijn Jack en Casper, 16 en 14, die zelf vroegen om een terugkeer naar Europa. Zij willen zelfstandig kunnen zijn, alleen de bus nemen of op café gaan, wat minder vanzelfsprekend is in Mumbai dan in Wenen. Na vijf jaar New York, vijf jaar Berlijn en intussen zes jaar Mumbai volgt dus de nieuwe uitdaging.

"Tot op zekere hoogte kunnen we onze bestemming mee bepalen. Naast, en in eerste instantie, de professionele uitdaging en mogelijkheden voor mijn man, hanteren we daarvoor drie criteria, met name de veiligheid, de gezondheidszorg en de scholen. *Flanders Investment and Trade* zou ons nooit naar onveilige locaties zenden, al is het maar omdat er amper economische activiteit is. Dus blijven – op privévlak – de gezondheidszorg en de scholen over als parameters. In praktijk was het onderwijsaanbod de voorbije acht jaar mee bepalend, zeker wat systeem en schoolkost betreft."

"DE SCHOOLTAAL NEEMT HET RAZENDSNEL OVER VAN DE MOEDERTAAL."

ONDERWIJSKEUZE

Jack en Casper groeiden haast volledig op in het buitenland en 'logeerden' hoogstens een tijdje in België. "Thuis praatten we consequent Nederlands. Jurgen was de voorlezer 's avonds, vooral Vlaamse en Nederlandse jeugdklassiekers passeerden de revue. Zo'n houvast is belangrijk. Je brengt jonge kinderen hiermee het gevoel voor de Nederlandse taal bij. Je gebruikt ook een andere woordenschat dan tijdens reguliere gesprekken." Voor jonge kinderen is dit voldoende om de moedertaal te behouden, maar zodra ze naar school gaan, neemt de schooltaal het razendsnel over. Kinderen zijn flexibel en leren snel. In verhouding neemt de aandacht voor de moedertaal af. Als ze dan niet op een regelmatige basis Nederlands krijgen aangeleerd, verdwijnt die taal naar de achtergrond. Dat is niet alleen een probleem voor de re-integratie, ook de band met de familie kan verzwakken door de taalbarrière. Het behoud van de moedertaal staat behoorlijk centraal binnen het belang van het kind. Vaste rituelen versterken een stabiel thuisfront tijdens expatperiodes. Naast de relevantie van het Nederlands kwam de onderwijskeuze op het bord van Katya en Jurgen terecht. "De kwaliteit is immers een grote zorg voor ouders die naar het buitenland vertrekken. Dat was bij ons niet anders. Die keuzes zijn zwaar omdat vergeleken wordt met het bekende, het vertrouwde. Hoe kies je tussen lokale en internationale scholen, al dan niet aangevuld met moedertaalonderwijs?"

INTERNATIONALE SCHOOL

De term 'internationale school' is een containerbegrip. Het draait om het curriculum, Amerikaans, Canadees of Brits bijvoorbeeld, maar eveneens over de schoolpopulatie. "Het multiculturele aspect is voor ons ontzettend belangrijk. Wij kozen voor een Amerikaanse school, met een grote in- en uitstroom. Het maakt de schoolomgeving heel open, waardoor integratie makkelijker verloopt. Hetzelfde leerplan blijven zij ook volgen in Wenen. Die continuïteit is eigenlijk nog belangrijker dan het systeem op zich. Uiteindelijk zullen zij afstuderen met een IB of *International Baccalaureate*, wat hen toegang verleent tot Europees hoger onderwijs. Er waren twijfels en die zijn er soms nog. Maar in België zouden we misschien dezelfde of andere vraagstukken hebben."

"Je moet als ouder een ongelooflijk groot vertrouwen hebben in een systeem, waarin je zelf geen school liep. Tot 14-15 jaar gaat het er in het Amerikaanse systeem behoorlijk speels aan toe. Als ouder moet je dan leren om afstand te nemen van je eigen geschiedenis, ervaringen en vanzelfsprekendheden. Nu we bijna aan het einde van de rit zijn, zien we echter vele puzzelstukjes op hun plaats vallen en beseffen we dat de ruimte die ze gekregen hebben tijdens deze cruciale jaren - de ruimte om als mens te ontwikkelen en niet louter als een academisch object dat getraind moet worden - ongelooflijk belangrijk was. En natuurlijk zijn er dingen die je achteraf gezien anders zou doen, maar dat geldt in elk land en in elk systeem."

VLOEIENDE IDENTITEIT

In het buitenland opgroeiende kinderen worden ondergedompeld in een zeer waardevolle taalsituatie. "Het aanvullende moedertaalonderwijs zagen wij onmiddellijk als een grote meerwaarde. Er bestaat veel literatuur over het aanleren en stimuleren van taalvaardigheid. Los van de diverse onderzoeken, is de rode draad voor mij de beleving en de leercurve van het kind. Jack nam bijvoorbeeld in het begin minder snel talen op en dan moet je ervoor zorgen dat er minder verschillende talen door elkaar heen aangeboden worden. Terwijl Casper een spons voor talen bleek te zijn en dan kan het aanbod niet groot genoeg zijn. Mede daarom ben ik zo'n grote fan van het moedertaalonderwijs van D-Teach. De persoonlijke aanpak, één op één, mag je letterlijk nemen. De virtuele klas is er ééntje met één leraar en één leerling. Alles is flexibel en op maat."

"In een wereldstad als Mumbai is de afstand tot een fysieke school sowieso al een uitdaging. Naast het reguliere onderwijs vragen naschoolse activiteiten een serieuze inspanning. Eén van de troeven van D-Teach is de flexibiliteit. Er wordt niet enkel een passend moment gezocht, maar er wordt ook een persoonlijk leertraject uitgestippeld. Het doel en de gewenste progressie bepalen we samen. Omdat wij van post naar post gaan, is het minder belangrijk dat onze kinderen ooit opnieuw instromen in het reguliere onderwijs. Voor ons is het cruciaal dat zij leren lezen en schrijven in het Nederlands. Dat hoeft niet op eenzelfde tempo van leeftijdsgenoten te zijn, maar de kennis moet er wel zijn."

BREDERE WERELDKIJK

"Het is niet omdat het onderwijs van D-Teach flexibel is, dat het ook vrijblijvend is voor de leerlingen. Er worden op zeer professionele manier doelstellingen geformuleerd en die dienen gehaald te worden. Maar het kan wel gewoon van thuis. Een groot voordeel is dat. Want ze zijn al lang onderweg van en naar school. D-Teach is voor ons hun navelstreng met Vlaanderen, met de Vlaamse cultuur, met het Vlaamse accent waarmee ze spreken. Ze hebben ook blijvend goesting om Nederlands te spreken. Onze jongens zagen het als hun teddybeer die ze meenamen van locatie naar locatie." Interactie is daarbij het kernwoord. Ondersteund door virtuele technologie, worden de fysieke afstanden tussen België en de wereld overbrugd en wordt ervoor gezorgd dat leerkrachten en studenten thuis zijn bij elkaar. Vertrekkend van de leerlingen en hun eigenheid worden stappen gezet in een wereld die globaliserend en multicultureel is. "D-Teach toont niet alleen een enorm begrip voor de leefwereld van onze kinderen maar biedt daar bovenop ook meer en meer internationale ondersteuning. Zo verdiepen zij zich op dit moment in het IB-curriculum."

Weten wie je bent en waar je vandaan komt, geeft je de kans je te ontwikkelen tot wereldburger. "Op bepaalde vlakken zijn Jack en Casper rijker dan leeftijdsgenoten. Ze hebben veel gereisd, hebben veel gezien, weten veel. Ze hebben in het debat een brede kijk op de dingen. Wat ik ook mooi vind, is hun meta-linguïstiek gevoel, hoe ze discussiëren over woorden, vergelijkingen maken tussen talen. Ze kunnen zich overal en in elke situatie uitdrukken, dat vind ik erg mooi. Anderzijds groeiden ze in India erg beschermd op, omdat de school één grote bubbel is. In Oostenrijk wordt dat een ander verhaal. Daar zullen ze de straat op fietsen, alleen de stad in gaan en op café gaan. Dingen die ze in India nooit gedaan hebben."

Info: d-teach.com

Raam op de wereld

Veerle volgt de lokroep

Jan De Nul Group investeert voortdurend in betere schepen wat resulteert in een moderne en krachtige vloot. Eén van die schepen die weldra het arsenaal versterkt, is de sleeophopperzuiger Galileo Galilei. In de Chinese havenstad Dalian wordt er de laatste hand aan gelegd. De werf wordt lokaal opgevolgd door de Vlaamse Veerle Conings. Zij maakt sinds haar afstuderen deel uit van de grote Jan De Nul familie. Al tien jaar timmert ze aan een gevarieerde loopbaan.

TEKST KOEN VAN DER SCHAEGHE

"Ik wist heel vroeg dat een nine-to-five job niet aan mij besteed zou zijn. Ik wou niet op een bureaustoel zitten aan een raam met steeds hetzelfde uitzicht. Het was meer dan een sluimerende droom. Een blik op de wereld was mijn doel tijdens mijn studies en daar werkte ik naartoe. Mocht ik in België werken, ik zou ook die afwisseling en uitdaging zoeken. Voldoening doet leven, is het niet?" De toon is onmiddellijk gezet.

Wie Jan De Nul zegt, denkt onmiddellijk aan baggeractiviteiten. Maar de maritieme aannemer doet veel meer dan dat. De bedrijvengroep is ook gespecialiseerd in kustverdedigingswerken, gespecialiseerde diensten voor de olie- en gasindustrie en de hernieuwbare energiesector, saneringsactiviteiten, grote bouw- en infrastructuurwerken. Zo zal ook de nieuwe sleeophopperzuiger kunnen ingezet worden voor kustbescherming, landwinning, haven- en kanaalonderhoud.

HOOGTECHNOLOGISCH

Aan uitdagende projecten geen gebrek bij het bedrijf uit Aalst. Veerle grijpt kansen en deze opdracht is allesbehalve haar internationale vuurdoop. Werken in de vier windstreken mag je letterlijk nemen. Het is zowaar haar 16e buitenlandse werklocatie. Kijken we enkel naar landen beginnend met een s dan komen we al uit bij Spanje, Senegal, Sierra Leone en Singapore. "Werken in alle delen van de wereld is écht verrijpend. Elk land is anders, waardoor werken in het buitenland ook telkens een ander gezicht krijgt. Professioneel is elke locatie zo verschillend: in Zuid-Amerika is de import-export-wetgeving zeer complex, in Australië is men meer op veiligheid gefocust dan in de rest van de wereld en in Singapore is men zeer efficiënt. Zo heeft elke cultuur zijn eigenheid. Je leert al die verschillen waarderen."

Haar huidige werf bevindt zich in het Chinese Dalian. Dat is een grote havenstad op het schiereiland Liaodong. Veerle

“OM DEZE JOB VOL TE HOUDEN BEN JE BEST EEN ‘SOLITAIRE BEZIGE BIJ.’”

is de verantwoordelijke op het terrein, brengt verslag uit aan het hoofdkantoor en ziet toe op de ontwikkeling en bouw van het schip. Zoals steeds is ook dit schip in eigen huis getekend en ontworpen, op basis van eigen kennis en expertise. De bouw zelf wordt uitbesteed. Met dit ingenieus schip wordt ook ingezet op een betere luchtkwaliteit door de uitlaatgassen maximaal te filteren. Naarmate de ontwikkelingsfasen elkaar opvolgen, komt er meer volk ter plaatse. Het wordt immers ook steeds complexer en complexer. Een stalen romp evolueert tot een hoogtechnologisch snuffje dat de nodige experts vereist om alle disciplines op te volgen zodat het een functioneel geheel wordt. Je ziet het groeien, elke stap voorwaarts is een euforiemomentje. De apotheose volgt wanneer het schip uitvaart voor een eerste opdracht. Dan geeft het echt een voldaan gevoel. Voldoening gaat samen met deze job, maar zou ik in elke job zoeken.”

SOLITAIRE BEZIGE BIJ

“Ik ben altijd vrij op mezelf geweest. Het gemis van het thuisfront is beperkt. De roep van een vaste plek klinkt nochtans wat luider dan de eerste jaren. Een honkvast bestaan begint meer en meer mijn gedachten te kruisen. Maar het frequente contact houdt het nog in de hand. Er zijn zoveel middelen om te communiceren dat het lijkt alsof iedereen dichtbij is. Sociale media zijn echt een meerwaarde. Ze temperen mogelijk gemis. Je moet wel altijd rekening houden met het tijdsverschil, waardoor niet iedereen op hetzelfde moment beschikbaar is. Voor de meeste expats schuilt de grootste bijzonderheid in de onderdompeling van een andere cultuur. Dit kan zowel een beknutting als een verrijking zijn. De Chinese cultuur is boeiend, maar ik ervaar het ook niet altijd als rozengeur en maneschijn. Het buitenland is goed, leuk, maar ik hou toch vast aan België. Het is altijd fijn om terug te kunnen keren.”
“In China woon ik alleen op een appartement. Mijn tijd

wordt vooral opgeslokt door de job. Een werkdag start om 7u 's morgens en eindigt om 19u 's avonds, en dat zes dagen op zeven. Soms zelfs zeven op zeven. Om dit vol te houden ben je best een ‘solitaire bezige bij’. Het is zeker niet voor iedereen weggelegd. Het vraagt een bepaald karakter om daarin te volharden. Het stoort mij niet dat ik me begeef in een omgeving waar mensen enkel hun eigen taal spreken. Ik kan voldoende relativiseren om alles in zijn context kan plaatsen om een cultuurschok te vermijden. Ik vind het ook intrigerend om die verschillen in cultuur en taal te kunnen overbruggen. Dat geeft een fijn gevoel.”

AANTREKKELIJK REGIME

“Diverse aspecten maken mijn job aantrekkelijk. Reeds bij de eerste stappen in het bedrijf merkt men dat er een bijzonder inspirerende bedrijfsmentaliteit heerst. Je wordt vrij snel alleen op pad gestuurd. Dat vraagt verantwoordelijkheidszin en toewijding, motivatie en kennis om de verschillende uitdagingen te tackelen: technisch, budgettair of sociaal. Routineus wordt onze job nooit. Daarnaast ben je bevoorrecht om de lokale bezienswaardigheden te bezoeken en cultuur gaan op te snuiven. Je breidt daarenboven jouw netwerk uit. En niet onbelangrijk, we genieten een aantrekkelijke verloning en de verlofregeling.”

“Ik vind het fijn om in het buitenland toch verbonden te zijn aan een Belgische werkgever. Op elke mogelijke manier word je gesteund, begeleid. Dat gaat van het vinden van een accommodatie, over het verzorgen van persoonlijke documenten, tot de follow-up en het aanreiken van oplossingen tijdens het project. Het is moeilijk te zeggen welke punten de belangrijkste zijn. Wat soms een klein detail lijkt te zijn, kan evenzeer van groot belang zijn. Het is belangrijk dat de omkadering er is en dat op elk vlak, en die is er bij Jan De Nul.”

Info: jobs.jandenul.com

JAPPE POLLENTIER EEN SUCCESVOLLE BRUGGELING IN BANGKOK

TEKST BENNY DEBRUYNE

Jappe Pollentier startte met Schedult al zijn tweede tech-bedrijf op in Thailand. "In België is de houding dat je maar beter gewoon doet, want dat is al gek genoeg. Onze visie was net heel extreem."

De 25-jarige Jappe Pollentier richtte vorig jaar in Thailand samen met Jens Oreel Schedult op, een geautomatiseerde onlinedienst waarmee kleine bedrijven hun sociale media kunnen beheren. "Dagelijks berichten plaatsen op sociale media vanaf 99 dollar per maand", is de slogan van Schedult. Zo kunnen kleine bedrijven tegen betaalbare prijzen hun merk ook doen leven op de sociale media. Het is het tweede bedrijf dat Jappe Pollentier in Thailand opricht. Het eerste was Octotrip.

De Bruggeling vertrok naar Singapore, nadat Belgische investeerders hadden gezegd dat hij en zijn medevennoten te vroeg waren met hun idee om een platform te bouwen waarmee kmo's hun zakenreizen makkelijk konden beheren. "In België is de houding dat je maar beter gewoon doet, want dat is al gek genoeg. Onze visie was net heel extreem", zegt Jappe Pollentier. "Daarom vertrokken we in 2015 naar Azië, waar de markt het snelste groeit." Ongeduldig was Jappe Pollentier altijd al. Hij maakte zijn middelbare studie niet af - hij deed dat later wel via de examencommissie - omdat hij toen al professioneel actief was in de marketingwereld. Hij haakte ook op de hogeschool af, omdat hij vond dat hij er te weinig kon leren. "Ik

won mijn eerste prijs met reclame toen ik 17 was. Ik heb *Mad Men* wel tien keer bekeken en vind het fascinerend hoe een bedrijf als Apple zich in de markt heeft gezet met een product dat eigenlijk niet zoveel verschilde van dat van de concurrentie", verklaart Jappe Pollentier zijn liefde aan het marketingvak.

Na een ommeetje als professioneel pokerspeler keerde de twintiger terug naar de marketing en de verkoop, maar het begon al snel te kriebelen om zelf een bedrijf op te zetten. "Met ons laatste geld vlogen we naar Zuidoost-Azië. We zonden 300 *cold mails* naar investeerders en kregen introducties via het exportagentschap Flanders Investment & Trade (FIT)", herinnert Pollentier zich het begin van zijn bestaan als *farang* - de bijnaam van blanke buitenlanders in Thailand.

OP ELK CONTINENT BEHALVE ANTARCTICA

"Na drie maanden hebben we een entiteit opgezet in Singapore, maar het leven was er te duur. Singapore is het Silicon Valley van Azië. We beslisten door Zuidoost-Azië te reizen met de vier oprichters van Octotrip. Elke maand huurden we een villa via Airbnb, in plaatsen zoals Bali of Phuket. Na een tijd moesten we mensen in dienst nemen. Daarvoor hadden we een basis en een werkvergunning nodig. We kozen Bangkok."

Dat ongeduld is ook de reden waarom Octotrip werd stopgezet. Het bedrijf groeide niet snel genoeg. "De productontwikkeling duurde langer dan gedacht", zegt Pollentier. "Uiteindelijk ging het wel goed, maar we waren niet de juiste ondernemers om dat product in de markt te zetten, omdat we de markt niet goed genoeg kenden om de partnerschappen aan te gaan die nodig waren. We haalden wel 850.000 dollar op in twee rondes en groeiden tot 12 mensen."

Met Schedult hoopt de ondernemer wel een zakenmodel te hebben dat wereldwijd een snelle groei toelaat. De investeerders in Octotrip bleven geloven in de ondernemers en volgden Pollentier en Oreel naar hun nieuwe bedrijf. "We groeien nu 25 procent per maand en hebben klanten op elk continent behalve Antarctica", zegt Pollentier.

ALTIJD ONDERWEG

De lessen die Pollentier en Oreel uit Octotrip hebben getrokken, passen ze toe bij Schedult. Pollentier keerde terug naar de marketingwereld, die hij goed kent. Het product van Schedult was makkelijker te ontwikkelen software. Het is een *productized service*, een dienst die zo wordt geautomatiseerd dat er geen menselijke bijdrage meer nodig is en waarop bedrijven een abonnement kunnen nemen. "We willen een baanbrekend marketingagentschap creëren met zo weinig mogelijk menselijke betrokkenheid", zegt de ondernemer. "Nu is dat nog niet zo. We hebben meer dan vijftig freelancers die socialmediacontent maken voor verschillende industrieën. We willen ertoe komen dat we in één uur een maand aan content kunnen creëren." Het bedrijf is actief in Thailand en Singapore, maar de grootste markten zijn de Verenigde Staten en Australië. "De mensen aanvaarden daar makkelijker data als waar-

"WE KREGEN HET IDEE VOOR SCHEDULT IN MEI 2019, DRIE DAGEN LATER HADDEN WE DE WEBSITE ONLINE EN NA EEN WEEK HADDEN WE DE EERSTE BETALENDE KLANT"

heid, terwijl zakendoen in Azië meer gebaseerd is op de relaties die je met mensen hebt", zegt Jappe Pollentier. Een kantoor heeft Schedult niet, alles gebeurt vanaf afstand. "We kregen het idee voor Schedult in mei 2019, drie dagen later hadden we de website online en na een week hadden we de eerste betalende klant", zegt Jappe Pollentier. "Na twee à drie maanden draaiden we break-even. Later dit jaar willen we geld ophalen."

Pollentier is ondertussen helemaal vertrouwd met de techscene in Thailand. "Die staat verrassend ver", vindt hij. "De lokale Telenet heeft een gigantisch complex voor start-ups geopend. De laatste drie jaar ging het hard. De infrastructuur die je vroeger in Singapore had, heb je nu ook in Thailand."

Altijd onderweg zijn bevalt Pollentier nog altijd. "Ik ben de laatste vier jaar misschien zes keer in België geweest. Ik laat me leiden door de business: die bepaalt waar ik ga zitten. Nu moet ik vooral nieuwe freelancers zoeken om content te creëren. Dat zijn doorgaans *digital nomads*, die van overal kunnen werken en op zoek zijn naar flexibel werk."

Meer info: www.schedult.com
Dit artikel verscheen eerder in Trends.

UITLANDER

Vlamingen in de Wereld werkt mee aan een nieuw journalistiek platform dat in maart werd gelanceerd. UITLANDER wil de versnipperde verhalen uit het buitenland, gemaakt door onze landgenoten, naar 'huis' brengen. Ben je Belg of Nederlander, woon je in het buitenland en schrijf je graag af en toe een bijdrage? Uitlander worden kan nog steeds! Hieronder publiceren wij een ingekorte versie van één van Uitlander's eerste artikels. Het volledige verhaal lees je op www.uitlander.org.

ZAKELIJK DINEREN in China

TEKST HELEEN VRANCKEN

Een goed half jaar geleden vertrokken Stan en ik naar Shangyu, een district van de stad Shaoxing in de provincie Zhejiang. Je kan Shangyu vergelijken met Brussel, maar dan zonder toeristisch hart. Het is vooral een werkstad. We werden erg goed ontvangen door de directe collega's van Stan. Zij hadden de opdracht om ervoor te zorgen dat wij ons hier thuis voelen. Ze staan echt dag en nacht voor ons klaar, zelfs nu nog, na zes maanden.

Toen we vertrokken, vroeg iedereen of we er klaar voor waren. Maar, hoe kan je klaar zijn voor zo'n verhuizing? We waren praktisch goed voorbereid en stonden open voor de nieuwe cultuur en gewoontes. Nu we hier een half jaar zitten, kunnen we zeggen dat werkelijk alles anders is! De cultuur, de geplogenheden, de lichaamsbouw van de mensen, de taal, het werkritme, het weer, het vervoer, het eten, ... We laten het op ons afkomen, absorberen en genieten.

EETCULTUUR

Wat een divers land is China. Je kan het echt vergelijken met Europa. Net zoals de Spanjaarden verschillen van de Belgen, zo verschillen de mensen van Shanghai ook van de mensen in een bergdorp zoals Wumu. Ik spreek enkel uit eigen ervaring en wil geenszins veralgemenen. Want uiteraard zijn niet alle Chinezen hetzelfde.

De eerste twee weken logeerden we op hotel en de collega's namen ons elke avond (om de beurt weliswaar) uit eten in een ander restaurant in de stad. Van toewijding gesproken! We leerden op korte tijd zeer veel bij over eetcultuur in China. Als je er één iets over kan zeggen, dan is het wel dat het totaal anders verloopt dan in België.

Mensen koken zelden thuis, ze bestellen eten (take out) of gaan op restaurant. Samen uit eten is werkelijk samen uit eten, met de nadruk op het eten. Om 17u30 zit je aan tafel, om 19u00 ten laatste is het klaar. Er wordt wel gebabbeld maar vooral gegeten. Als je mensen thuis uitnodigt is dat hetzelfde, gezellig en lang tafelen doet men niet.

Belangrijk detail: de gastheer geeft aan wanneer het eten eindigt. De eerste keer dat wij mensen uitgenodigd hadden, wisten we dat nog niet en dat zorgde voor een ongemakkelijke situatie. Ze bleven maar zitten en kleine beetje eten, wij bleven maar afwachten tot ze naar huis gingen. Tot Stan dan toch opstond om een leeg kommetje naar de keuken te brengen. Ineens stond iedereen op en vijf minuten later was iedereen weg.

ZAKELIJK DINEREN

Officiële etentjes, met een overste bijvoorbeeld, verlopen anders. Dan draait het vooral om traditie en respect. Iedereen zit aan een ronde tafel en de plaats waar je zit duidt aan welke rang je hebt. De hoogste in rang zit met zijn gezicht naar de deur, hij of zij beslist wie naast hem of haar zit. Degene met de rug naar de deur is de laagste in rang. Je gaat zitten en het eten wordt onmiddellijk gebracht. Zonder onderscheid tussen voorgerecht en hoofdgerecht.

Alles wordt in kommetjes in het midden van de tafel op een ronddraaiende schijf gezet. Best even afwachten tot de gastheer eten genomen heeft, in het beste geval reikt hij je continue dingen aan die je zeker moet proeven. Als je het niet lekker vindt mag je het laten liggen, anders krijg je het nog eens. Je moet dus zeker niet uit beleefdheid doen alsof je iets graag lust. Als je genoeg hebt laat je nog een beetje liggen, je bord leegeten wil zeggen dat je nog wil. Maar eigenlijk draaien die officiële etentjes niet om eten, het gaat hier vooral om respect tonen aan elkaar.

En dat gebeurt door te drinken. Meestal is dit rode wijn, maar het kan ook bijvoorbeeld thee of melk zijn. De eerste vraag die aan ons gesteld werd: "Wat is jullie drinkcapaciteit?", uitgedrukt in flessen rode wijn.

**"DE GASTHEER GEEFT
AAN WANNEER HET
ETEN EINDIGT."**

CHINEES TOASTEN

De gastheer begint met een toast, hij staat recht (de rest van de tafel volgt), toont zijn vol glas wijn aan iedereen, spreekt wensen uit en drinkt van zijn glas. De rest van de tafel bedankt voor de wensen en iedereen drinkt van zijn glas. De hoeveelheid die gedronken wordt, duidt het respect aan. Een vol glas wijn ad fundum leegdrinken zorgt voor veel ooooh's en aaah's.

Daarna start de gastheer met de persoonlijke toasten, de hoogste in rang natuurlijk weer eerst. Hij komt achter je staan, jij staat ook recht. Er worden opnieuw wensen gewisseld, glazen getoond, geklonken en gedronken. De wensen die uitgesproken worden zijn het liefst persoonlijk en verschillend voor iedere gast. Als je klinkt moet je ervoor zorgen dat de rand van je glas lager is dan die van de andere persoon, zo toon je weer respect.

Nu is het aan de andere gasten om te gaan toasten. Ook hier is rang weer belangrijk. Je moet wachten tot het aan jouw rang is voor je zelf initi-

atief mag nemen om te gaan toasten.

Na het persoonlijke gedeelte worden er groepen gevormd. Zo moest Stan toasten met iedereen die in 1985 geboren was. Je hebt altijd een glas wijn en een kop thee, van de wijn mag alleen gedronken worden als er getoast wordt. Dus als je wil drinken moet je toasten. De thee mag natuurlijk altijd gedronken worden. Op het einde geeft de gastheer aan dat het eten over is, de obers brengen rijst of fruit als afsluiter. Er wordt nog een laatste keer met de hele tafel getoast en dan wordt het glas weer ad fundum leeggedronken. Dit alles binnen een tijdspanne van maximum 3 uur.

Aanvankelijk vroeg ik mij af waarom niemand zich fatsoenlijk aan tafel zette, met de stoel onder de tafel geschoven. Nu weet ik dat... Je moet tijdens het eten constant rechtstaan om te toasten. Het is dus niet haalbaar om de hele tijd te zitten schuiven met die stoelen, en je blijft dus beter op een afstand van de tafel zitten.

Een ander belangrijk gegeven is dat je ook je eigen glas niet vult. Je hebt de eerste toast gehad, ad fundum je glas leeggedronken en je zit terug. Er staan kleine karafjes op tafel waarmee je je glas terug kan vullen, meestal één karaf per twee personen. Maar je toont respect door het glas van een ander te vullen, meestal de persoon naast je of natuurlijk de hogere in rang.

CREATIEVE OPLOSSINGEN

Nu kan je je wel voorstellen dat als je met 16 mensen aan tafel zit en er de hele tijd getoast (lees: ad fundum wijn gedronken) moet worden, dat het op den duur een dronken bedoening wordt. De gasten hebben daar oplossingen voor, of stiekeme trucs. Eerst en vooral moet je eigenlijk

niet altijd je glas ad fundum leeg drinken. Zeker bij de persoonlijke toasten kan dit gewoon met kleine slokjes. Je kijkt een beetje wat je 'tegenstander' doet, of als hij zegt 'Take it easy' dan is het ok om een klein slokje te nemen. Een ander aanvaard gegeven is om je glas maar met een bodempje te vullen. Als je dan ad fundum drinkt, dan is het maar een slokje. Je toont respect, maar wordt niet zat. Je moet dan natuurlijk wel het geluk hebben dat degene die je glas vult het principe van het bodempje toepast.

Nog een leuk weetje: als je toch teveel gedronken hebt en je wil nog toasten maar wil/kan niet meer rechtstaan, dan kan je ook aan tafel blijven zitten. In dat geval spreek je de persoon aan en tikt samen met je glas op de ronddraaiende schijf voor je, dat is de iets minder officiële versie. Je kan ook aan het begin van het eten aangeven dat je geen wijn wil drinken, maar dat wordt niet altijd aanvaard of gewaardeerd. We hebben al gemerkt dat de jongere mensen de traditie van het drinken wel in ere willen houden, maar ze vinden het niet zo belangrijk wat er gedronken wordt of hoeveel. De oudere mensen en die met een hele hoge rang vinden dat er wijn gedronken moet worden. Als er dan toch verwacht wordt om wijn te drinken dan wordt er stiekem cola met de rode wijn gemengd. Dit kan natuurlijk niet als je allemaal samen aan één tafel zit. Maar tijdens een feest met meerdere tafels gaat de cola gretig rond. Bij het personeelsfeest van Stan waren er zelfs meerdere rijen tafels. Aan de eerste rij, de middelste tafel met zijn gezicht naar de deur zit dan de hoogste in rang. We hebben nog heel wat te leren over China, maar het komt goed. We zijn er nog maar pas en we blijven ook nog even. Er is nog zoveel om te ontdekken! 🍷

DEZE ZOMER
ORGANISEERT VIW TWEE
ZOMERKAMPEN VOOR
EXPATKINDEREN.

ZOMERKAMPEN VLAMINGEN IN DE WERELD

7 TOT 12 JAAR:
TAALKAMP NEDERLANDS
3 TOT 7 AUGUSTUS 2020

ORGANISATIE: Roeland vzw

OP HET PROGRAMMA: taalworkshops, creatieve workshops, sport en spel, zingen, bezoek aan Gent en de Blaarmeersen, ...

LOCATIE: Nieuwen Bosch is een groen eilandje in het centrum van Gent. De deelnemers logeren er in alle rust en toch vlakbij het bruisende stadsleven van de Arteveldestad, die internationaal bekend staat voor haar rijke verleden en culturele bezienswaardigheden. Het mooie domein beschikt over sportvelden (basketbal, tennis, volleybal) en twee gymzalen. De deelnemers logeren in individuele kamers.

PRIJS: € 525

12 TOT 15 JAAR:
CULTURREIS VLAANDEREN
20 TOT 24 JULI 2020 /
10 TOT 14 AUGUSTUS 2020

ORGANISATIE: Davidsfonds

OP HET PROGRAMMA: Brussel, Antwerpen, Gent, Westhoek, Bellewaerde, ... onder reisbegeleiding van journalist Kris Clerckx.

ACCOMMODATIE: Van maandag tot donderdag overnacht je in Hostel Bruegel in Brussel. Donderdag en vrijdag verblijf je in hostel Peace Village in Mesen.

TRANSPORT: per trein en bus.

PRIJS: € 499 (min. 25 personen)

Meer info en inschrijven:

<https://www.viw.be/nl/viw-zomerkampen>

TEKST KRISTIEN LESAGE, ABOGADA (ADVOCATE IN SPANJE), POSTGRADUAAT EUROPESE STUDIES, VIW-VERTEGENWOORDIGSTER.

Beste lezeres, beste lezer, dit is het zoveelste artikel over het coronavirus... of toch niet helemaal. Ik vind dit eerder een uitstekende gelegenheid om een boompje op te zetten over de Europese doolhof: de verwarring die alom heerst over de bevoegdheden van de Europese Unie, ook in tijden van coronavirus. Ik hoor de verzuchting dat Europa meer moet doen, maar wat kan de EU eigenlijk betekenen bij zo'n epidemie? Welke macht heeft de Unie en in hoeverre kan zij maatregelen treffen?

UNIEK EXPERIMENT

De Europese Unie is uniek, althans volgens veel juristen. Waarom? Als we de spelers bekijken op het speelveld van internationaal recht, dan gaat het gewoonlijk ofwel over staten, ofwel over internationale organisaties. Die staten kunnen op hun beurt intern gestructureerd zijn als federaties van deelstaten (bondsstaten), zoals bijvoorbeeld de Verenigde Staten, of zelfs als confederaties, zoals Zwitserland. Internationale organisaties zijn meestal verenigingen of bonden van staten (statenbonden), waarbij de Lidstaten hun soevereiniteit of juridische onafhankelijkheid volledig behouden. De Europese Unie is een tussenvorm die door juristen over de hele wereld met bijzondere belangstelling wordt bekeken, want de Lidstaten van de EU zijn weliswaar volwaardige staten, maar toch hebben zij gezamenlijk beslist een deel van hun soevereiniteit of juri-

dische onafhankelijkheid af te staan aan de Unie. Een uniek experiment, dat logischerwijze gepaard gaat met kinderziekten en groeipijnen.

BEVOEGDHEDEN VAN DE EU

Aangezien de Unie geleidelijk aan is gegroeid, zijn de bevoegdheden ook langzamerhand uitgebreid, op het ritme van de politieke agenda's van elk moment. Er bestaan een aantal exclusieve bevoegdheden, dat is precies wat de EU onderscheidt van de meeste andere internationale organisaties: de Lidstaten hebben beslist dat zij afzonderlijk geen zeggenschap meer hebben over deze gebieden, maar dat ze gezamenlijk de koers van de Unie zullen bepalen. Verder bestaan gedeelde bevoegdheden, werkterreinen waarover de Europese Unie en de nationale overheden samen bevoegd zijn. Vervolgens zijn er de ondersteunende bevoegdheden: gebieden waarop de EU het werk van de afzonderlijke Lidstaten alleen maar ondersteunt. En tenslotte zijn er nog de speciale bevoegdheden van de EU, waarbij de Unie een bijzondere rol kan spelen. Dit is enkel een schets in een notendop, wie interesse heeft voor deze materie kan mij een email sturen (mijn website staat hieronder vermeld) en misschien wordt dit stof voor een volgend artikel.

VOLKSGEZONDHEID EN WETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK

Terug nu naar het coronavirus. Wat kan de Europese Unie doen bij zo'n epidemie? Om deze vraag te beant-

woorden, moeten we eerst en vooral bekijken welke bevoegdheden de EU heeft op het gebied van volksgezondheid. Op dit werkterrein heeft de Unie ondersteunende bevoegdheden. Het gaat dus om een aanvulling op het nationale gezondheidsbeleid. Twee agentschappen bieden ondersteuning aan de nationale overheden op gebied van volksgezondheid. Enerzijds het Europees Centrum voor ziektepreventie en -bestrijding, dat een rol kan spelen bij de coördinatie van de strijd tegen het coronavirus, en anderzijds het Europees Geneesmiddelenbureau. Coördinatie is dus mogelijk, maar uiteindelijk zijn het de Lidstaten afzonderlijk die elk bevoegd zijn voor de volksgezondheid in hun eigen land. Wetenschappelijk onderzoek is daarentegen een gedeelde bevoegdheid tussen de Unie en de Lidstaten. Dit betekent dat de EU op dit werkterrein meer speelruimte heeft. Er werden dan ook snel nieuwe fondsen vrijgemaakt voor onderzoek naar de ziekte, mogelijke vaccinatie en behandeling, via het Horizon 2020 programma. Laten we hopen dat de rust snel terugkeert in de Unie en daarbuiten!

Bronnen:

https://ec.europa.eu/info/live-work-travel-eu/health/coronavirus-response/medical_nl

https://ec.europa.eu/info/about-european-commission/what-european-commission-does/law/areas-eu-action_nl

https://europa.eu/european-union/topics/health_nl

www.lesagespanje.com

EEN “SCHIJN WETTELIJKE SAMENWONING”: WIE BESLIST EROVER?

Sinds geruime tijd worden niet alleen nog huwelijken afgesloten. Heel wat koppels verkiezen een relatie van wettelijke samenwoning. Indien deze samenwoning nu gebeurt tussen een Belg en niet-Belg of tussen twee mensen van vreemde nationaliteit en er problemen rijzen rond de erkenning van deze wettelijke samenwoning, dan vraagt men zich vaak af welke rechter dit zal oplossen?

WELKE REGELS ZIJN HIER VAN TOEPASSING?

Het is inderdaad zo dat heel wat mensen van een verschillende nationaliteit huwen of gaan samenwonen. In België worden in het zogenaamde Burgerlijk Wetboek regels opgelegd inzake het wettelijk samenwonen. In België verstaat men onder “wettelijke samenwoning” de toestand van samenleven van twee personen die een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd. Om een dergelijke verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen afleggen, moeten beide partijen voldoen aan de volgende voorwaarden :

1. Zij mogen niet verbonden zijn door een huwelijk of door een andere wettelijke samenwoning;
2. Zij moeten bekwaam zijn om contracten aan te gaan.

HET WETBOEK INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT

Ontstaat er in België een geschil (tussen Belgen dus) op het vlak van deze wettelijke samenwoning, dan is het uiteraard de Belgische rechter (meer bepaald de Familierechtbank), die zich er zal moeten over uitspreken. Hebben we nu te maken met mensen van andere nationaliteiten, of met een relatie tussen een Belg en een vreemdeling, dan zullen we het zogenaamde “Wetboek Internationaal Privaatrecht” (in het kort WIP), moeten hanteren om na te gaan welke rechter bevoegd zal zijn in geval van geschil.

Zo stelt het WIP dat de Belgische rechters bevoegd zijn om kennis te nemen van de vorderingen betreffende het huwelijk of zijn gevolgen, het huwelijksvermogensrecht, de echtscheiding of de scheiding van tafel en bed, indien:

1. in geval van gezamenlijke vordering, één van de echtgenoten bij de instelling van de vordering zijn gewone verblijfplaats in België heeft;

2. de laatste gemeenschappelijke gewone verblijfplaats van de echtgenoten zich in België bevond, niet meer dan twaalf maanden voorafgaand aan de instelling van de vordering;
3. de echtgenoot die de vordering instelt, bij haar instelling sedert ten minste twaalf maanden zijn gewone verblijfplaats in België heeft; of
4. beide echtgenoten bij de instelling van de vordering Belg zijn.

Artikel 59 van het WIP stelt nu dat dezelfde regels van toepassing zijn indien de partners samenwonend zijn. Het WIP definieert een “relatie van samenleven” als een toestand van samenleven die de registratie bij een openbare overheid vraagt en tussen de samenwonende personen geen band schept die evenwaardig is aan het huwelijk.

Bovendien kan de registratie van het sluiten van een relatie van samenleven in België alleen dan worden gedaan ingeval de partijen op het ogenblik van het sluiten een gemeenschappelijke gewone verblijfplaats hebben in België.

Neemt de samenleving een einde, dan zal de registratie van de beëindiging van de samenwoning in België kunnen worden gedaan als het sluiten van de relatie in België is geregistreerd.

WELKE RECHTER IS BEVOEGD?

De relatie van samenleven wordt beheerst door het recht van de

Staat op wiens grondgebied zij voor het eerst is geregistreerd. Dit recht bepaalt de voorwaarden van de vaststelling van de relatie, de gevolgen van de relatie voor de goederen van de partijen, alsook de oorzaken en de voorwaarden inzake de beëindiging van de relatie.

Ingeval de relatie van samenleven evenwel niet bestaat in het aangewezen recht, wordt het recht toegepast van de Staat op wiens grondgebied de relatie is geregistreerd.

UIT DE PRAKTIJK

Onlangs moest een Belgische rechter zich uitspreken over een relatie van wettelijke samenwoning tussen een Belg en een vreemdeling. Het ging in deze zaak om een Belgische vrouw die met een man van vreemde nationaliteit overging tot een wettelijke samenwoning. De ambtenaar van de Burgerlijke stand weigerde echter deze wettelijke samenwoning te registreren omdat hij meende dat er hier sprake kon zijn van een “schijn wettelijke samenwoning”. Na onderzoek bleek uit tal van feiten dat het inderdaad ging om een schijn wettelijke samenwoning”. Zo legden bijvoorbeeld beide samenwonenden verschillende verklaringen af aangaande het moment waarop ze elkaar leerden kennen, zij hadden geen kennis van elkaars familieleden, de Belgische vrouw had geen kennis van het verleden van haar partner, er was heel snel overgegaan tot de wettelijke samenwoning, enz. Al deze feiten zorgden voor argwaan en werden uiteindelijk door de rechter aangenomen. In deze zaak rees als eerste ook de vraag of de Belgische rechter wel degelijk bevoegd was voor dit geschil. De rechter verwees naar bovenstaande regels uit ons WIP en stelde dat de Belgische rechter wel degelijk bevoegd was voor het geschil.

TEKST SOLANGE TASTENOYE

DAG VAN DE MOEDERTAAL

21 februari werd door UNESCO uitgeroepen tot Internationale Dag van de Moedertaal. Onze directeur duidt in een opiniestuk waarom vertrouwd blijven met het Nederlands kansen biedt.

Moedertaal scheidt kansen

TEKST KOEN VAN DER SCHAEGHE

Neen, we zijn niet met één taal getrouwd, maar idealiter blijven we wel vertrouwd met onze moedertaal. Want wie zijn moedertaal verloochent, verandert zijn identiteit. Wereldburger kan je slechts zijn als je weet waar je vandaan komt. Taal verbindt. Met mensen, maar ook met andere werelden. De moedertaal verbindt onder meer met het thuisfront, maar het biedt jongeren ook kansen voor toekomstige studies.

Vlamingen maken steeds vaker gebruik van de verruimde mogelijkheden om te werken in het buitenland. Voor wie overweegt om als expat te werken, is het een bekommernis dat de kinderen kwalitatief onderwijs kunnen genieten en vlot kunnen instromen in het Vlaamse onderwijs bij een terugkeer. Hun kinderen groei-

en op als wereldburgers in spe met Vlaamse roots. Het biedt een grote meerwaarde wanneer hen de kans geboden wordt om meertalig op te groeien, waarbij de moedertaal één van de talen is die op hoog niveau beheerst wordt. Zo groeien Vlaamse kinderen in elke windstreek op in een zeer waardevolle taalsituatie.

ONS KAPITAAL

Taal is een wezenlijk bestanddeel van ieders identiteit en het is de meest directe uitdrukking van cultuur. Weten wie je bent en waar je vandaan komt, geeft je de kans om je te ontwikkelen tot een wereldburger. Het kneden van de taal, haar nuances en wendingen verrijken je bovendien als persoon. De taal van het

land waar je verblijft niet kennen, beperkt je in grote mate. Niemand zal dat ontkennen. Maar ook het belang van de moedertaal staat buiten discussie, of dat nu een prestigieuze taal is of niet. Moedertaal en taaldiversiteit beïnvloeden in grote mate de identiteit van elk individu. Onze moedertaal is een groot kapitaal. Ook voor wie opgroeit in een anderstalige omgeving. Ondersteuning is daarbij een noodzaak want zodra kinderen in het buitenland naar school gaan, neemt de 'vreemde' schooltaal het razendsnel over. Bovendien krijgen kinderen in de schooltaal een taalaanbod van een andere orde dan thuis. Het taalgebruik is er gekoppeld aan vakken als aardrijkskunde, biologie en geschiedenis. Aanvullend moedertaalonderwijs is voor scholieren vanaf dat moment van grote meerwaarde. Want vroeg of laat dient zich wellicht een geplande of ongeplande terugkeer aan of kiezen die kinderen misschien zelf voor

studies in Vlaanderen. Het maakt de kennis van het Nederlands in het buitenland tot een dubbele waarborg voor de toekomst. Als belangenorganisatie hamert de stichting Vlamingen in de Wereld op het belang van een kwalitatief aanbod van onderwijs Nederlands in het buitenland.

DIGITALISERING

Het onderwijs speelt een belangrijke rol bij het bewaren van een band met Vlaanderen. De digitalisering maakt het leven comfortabeler voor wie internationaal actief is. De digitale wereld biedt ook enorme mogelijkheden voor onderwijs op afstand, op een niveau dat niet moet onderdoen voor onderwijs in de klas. Virtueel afstandsonderwijs laat ook toe leerlingen individueel te begeleiden.

In deze tijd van grenzeloze mobiliteit, met soms confronterende talen en culturen, kunnen we ons weliswaar niet meer permitteren exclusief op de eigen taal en cultuur te focussen. Maar het cultureel ontheemden van kinderen, door ze het houvast van een moedertaal en een culturele identiteit te ontzeggen, is minstens even ontwrichtend. Dit maakt het moedertaalonderwijs zo verrijkend. Want hierdoor leert een generatie jongeren vanuit de vertrouwdheid met en het vertrouwen in de Nederlandse taal en Vlaamse cultuur complexloos omgaan met andere talen en culturen. Daar worden echte wereldburgers gevormd die zich niet opsluiten of verloren lopen als ontwortelde kosmopolieten.

FLEXIBELE BURGERS

Het is een illusie dat de huidige generatie het kan stellen zonder de ervaring van een eigen taal en cultuur. Kinderen die moedertaalonderwijs genieten, worden vanuit een vertrouwen in de eigen taal opgeleid tot flexibele burgers, die vanuit het besef in de waarde van de thuiscultuur openstaan voor andere culturen. Zo worden jongeren gevormd die in de superdiverse maatschappij van morgen kunnen bijdragen aan de culturele mobiliteit die nodig is om om te gaan met de paradox van behoefte aan culturele identiteit enerzijds, en de realiteit van omringende diversiteit anderzijds. Daarom moet de Vlaamse en Nederlandse gemeenschap dat Nederlandstalig onderwijs in het buitenland blijven koesteren en steunen.

De huidige generatie jongeren effent het pad voor onze cultuur én voor onze economie. Zij zorgen mee voor de directe zichtbaarheid van Vlaanderen in het buitenland en dat blijft absoluut noodzakelijk als we Vlaanderen 'in de markt willen zetten', zoals politici dat dan zo graag noemen. Deze jongeren, opgeleid in een hedendaags interculturalisme, geworteld in hun eigen taal en cultuur en met empathisch vermogen, zijn minstens zo belangrijk als ambassades, biënnales en diplomatieke missies. Anders dan de eentalig opgeleide jeugd in Vlaanderen zien zij parallellen, verborgen en opvallende overeenkomsten, verholde mogelijkheden en latente spanningen met de thuiscultuur. Kortom, ze drijven op de dynamiek van culturele mobiliteit omdat ze zelf voortdurend cultuurhobbels nemen.

REKENINGEN IN HET BUITENLAND

TEKST ANNE CRUYT

Iedereen die ooit een belastingaangifte invulde, kent de vraag: “Heeft u buitenlandse rekeningen, verzekeringen of juridische constructies?”. Het is alvast sterk aan te raden om deze vraag waarheidsgetrouw in te vullen en in aanslagjaar 2018 maakten zo’n 200.000 Belgen hier dan ook melding van. De gegevensuitwisseling tussen verschillende landen neemt toe naar aanleiding van een verhoogd optreden tegen witwassen en terreur. Interessante evolutie hierbij is dat regels rond vrijstelling van roerende voorheffing volgens een recent arrest Europawijd moeten worden toegepast.

HOE VERKRIJGT DE FISCUS INFORMATIE?

Dat gebeurt op drie niveaus:

U geeft zelf informatie

Belgische banken houden automatisch een bevrijdende roerende voorheffing af van inkomsten uit spaarproducten, aandelen en beleggingsfondsen. Gaat het echter om inkomsten uit buitenlandse bron of transparante beleggingsfondsen, dan moet u die zelf aangeven. De vrijstelling op roerende voorheffing geldt dit jaar tot 990 euro interesten per persoon (en dus niet per rekening). Hebt u meerdere rekeningen waarbij de totale interesten deze grens overschrijden, dan moet u deze ook zelf aangeven.

De vrijstelling tot 990 euro blijkt trouwens in tijden van lage rente voor veel mensen van toepassing. Slechts een kwart van het aantal personen dat die drempel overschreed in 2016 komt daar nu nog steeds boven. De FOD Financiën ziet zijn inkomsten uit roerende voorheffing daardoor zeer sterk dalen.

Automatische gegevensuitwisseling

Sinds 2014 is de gegevensuitwisseling tussen verschillende landen zeer sterk toegenomen. Zonder dat u het misschien beseft, krijgt de fiscus financiële gegevens uit meer dan 100 staten, waaronder alle EU-lidstaten en zelfs Zwitserland, Liechtenstein en de Kaaimaneilanden. Het gaat om het saldo van rekeningen en daaruit

voortvloeiende inkomsten, buitenlandse verzekeringen en uitstaande kapitalen. Voor het inkomstenjaar 2017 kreeg de Belgische fiscus zo maar liefst 1,4 miljoen gegevens, die leidden tot het versturen van meer dan 200.000 brieven met een vraag om extra inlichtingen. Ook bij een overlijden worden de kapitalen van rekeningen, spaar- en beleggingsverzekeringen zichtbaar.

Fraudebestrijding

Tot slot zijn er ook nog een aantal databanken met beperkte toegang, waar de fiscus enkel bij aanwijzingen van fiscale fraude gegevens kan opvragen.

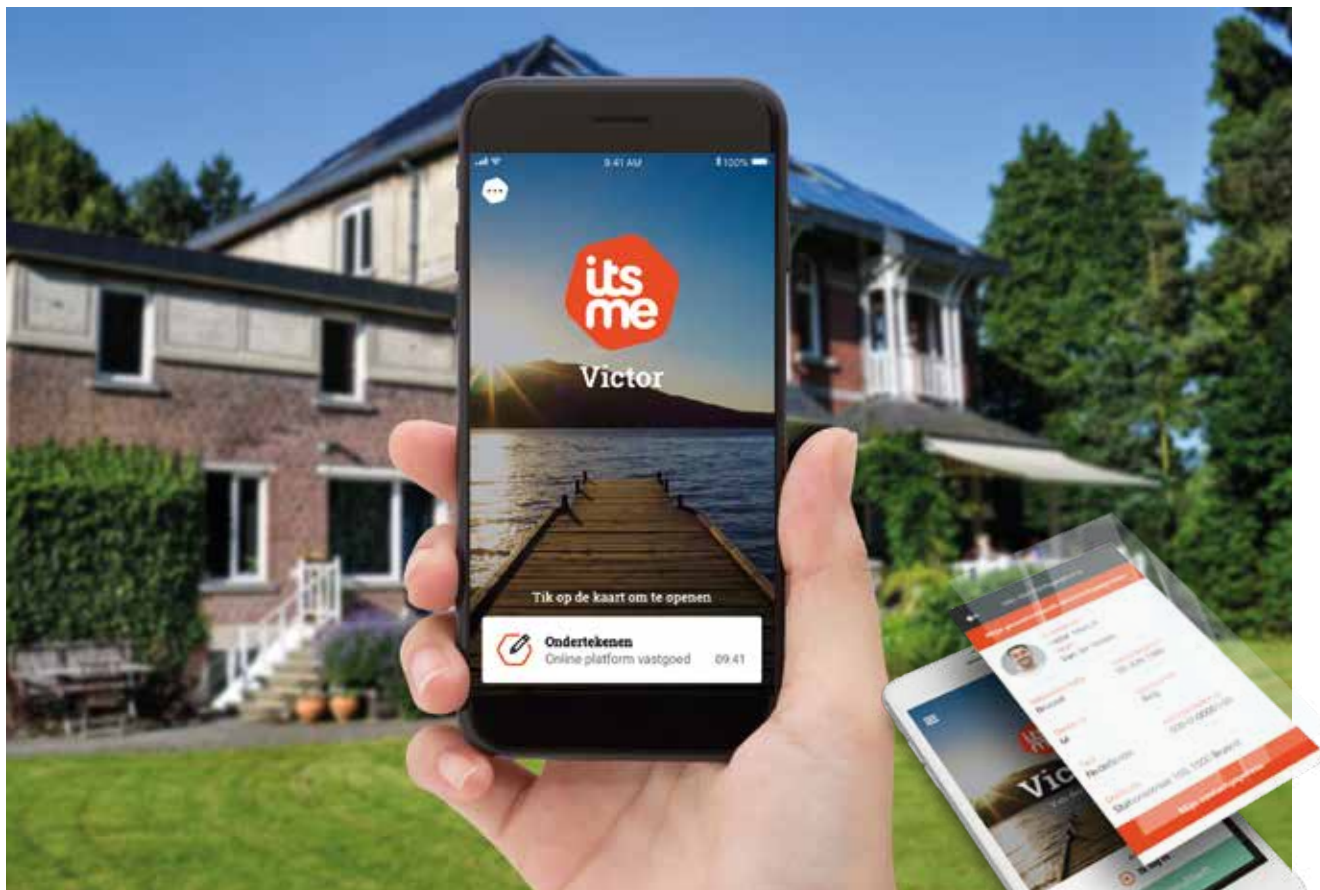
VRIJSTELLING ROERENDE VOORHEFFING: VOORLOPIG ARREST

In principe geldt de vrijstelling ook voor de rente op buitenlandse spaarboekjes, voor zover die aan gelijkaardige criteria als de Belgische spaarrekeningen voldoen. In de praktijk staat de fiscus echter bijna nooit een vrijstelling toe, bij gebrek aan bewijs dat er aan de voorwaarden wordt voldaan. In 2013 en 2017 werd België daar al voor veroordeeld door het Europees Hof van Justitie, omdat hierdoor het vrij verkeer van diensten in gedrang komt. Sinds februari 2020 is er voor het eerst ook een uitspraak van een Hof van Beroep in ons land. De staat werd veroordeeld tot het vrijstellen van roerende voorheffing

van twee Nederlandse spaarrekeningen van Belgen. FOD Financiën onderzoekt nu of het in beroep kan gaan bij het Hof van Cassatie. Een interessante rechtszaak die een precedent kan scheppen voor vele andere uitspraken, waaronder een lopende zaak bij het Hof van Beroep in Gent.

(bron: De Tijd en The Bulletin)

itsme® gaat Europees

TEKST ANNE CRUYT

Heeft u itsme® al geïnstalleerd op de smartphone? Intussen deed al anderhalf miljoen Belgen afstand van hun digitale kaartlezer en meldt zich voortaan digitaal aan bij overheidswebsites. itsme® is een eenvoudig en veilig identificatiemiddel dat de privacy van de gebruikers beschermt. Het werd opgestart door 4 Belgische grootbanken en 3 Belgische telecomoperatoren om de digitalisering van Belgische administratie een duwtje in de rug te geven.

Twee jaar na lancering doet itsme® het beter dan ooit. 20 procent van de actieve bevolking in ons land gebruikt de gratis app om zich online te identificeren, in te loggen, acties en transacties te bevestigen en documenten online te ondertekenen. Elke maand vinden 5 miljoen verrichtingen via itsme® plaats. Tot heden kon je enkel gebruik maken van itsme® met een Belgisch telefoonnummer. Daar komt nu verandering in, want het bedrijf kreeg in december een Europese goedkeuring waardoor burgers met een

Belgische eID of ander elektronisch verblijfsdocument voortaan ook kunnen aanmelden bij overheidsdiensten in Europese lidstaten. Goed nieuws voor ca. 300.000 Belgen die momenteel in een ander Europees land wonen. Met een Belgische eID (of een Luxemburgse Luxtrust token) kan je voortaan in een andere lidstaat aanmelden. Ook je telefoonnummer hoeft niet langer Belgisch te zijn.

Wat betekent die Europese uitbreiding concreet? Een student kan zich bijvoorbeeld online inschrijven aan een universiteit in Frankrijk of Duitsland; een Belg die in Griekenland gewerkt heeft kan online de informatie over zijn pensioen raadplegen; een Belgische onderneming kan online een offerte indienen voor een openbare aanbesteding in een andere lidstaat.

Voorlopig concentreert itsme® zich op de uitrol in Europa en zijn er nog geen plannen om wereldwijd te lanceren.

Meer info: <https://www.itsme.be>

WELKE SECTOREN GEBRUIKEN ITSME®?

- Belgische overheid:
 - MyPension.be
 - MyMinFin.be
 - MijnGezondheid.be
 - MyCareer.be
- Bijna alle Belgische steden en gemeenten
- Banken
- Verzekeringen
- Financiële dienstverleners
- Ziekenfondsen
- Immobiliën
- HR en uitzendsector
- Telecom
- Boekhoudkantoren
- ...

Baskenland

Pintxos aan de baai

Een grotere Spanjeliefhebber dan Emmie is moeilijk te vinden. Als kind bracht ze haar zomers door in Valencia, als student ging ze er op Erasmusuitwisseling en na haar afstuderen in 2005 ging ze in Barcelona wonen en werken als freelance schrijfster en vertaalster. Na een tussenstop van enkele jaren in Madrid is ze nu neergestreken in San Sebastián. Ze bezoekt intussen bijna elke uithoek van het land en was dus de geknipte persoon om een reisgidsreeks rond het land te coördineren.

TEKST ANNE CRUYT

UNIEK PROJECT

“Ik profileer mezelf als Spanjespecialist en schrijf voor de Nederlandstalige markt. Dat gaat van gespecialiseerde magazines en reiswebsites tot mijn meest recente project. De laatste drie jaar coördineerde ik voor PassePartout een unieke reeks van 18 reisgidsen over Spanje. Het zijn geen doorsnee toeristische gidsen, want mensen zoeken tegenwoordig alle praktische informatie zoals prijzen en openingsuren gewoon op het internet. Nee, deze reisgidsen zijn meer koffietafelboeken met tal van prachtige foto's, persoonlijke tips en plaatselijke anekdotes. Ik zie ze ook een beetje als 'voorpretboeken' voor mensen die een reis plannen, of een mooi souvenir achteraf.

Elke gids werd geschreven door een Nederlandstalige die de streek goed kent en er veelal ook woont. Ik heb via mijn eigen netwerk de schrijvers gezocht en begeleid en deed ook de eindredactie van alle gidsen. Zelf schreef ik de gids 'Baskenland, Rioja & Navarra - Genieten in het groene Spanje' omdat ik al

jaren in San Sebastián woon. Voor dezelfde uitgeverij heb ik nu ook een column, 'Groeten uit San Sebastian', in hun Spanje-blad, Por Favor magazine. Ook time to momo (de vroegere 100% reisgidsen) vond me vorig jaar: ik werkte tegelijk mee aan hun gids 'Bilbao + San Sebastián & de Baskische kust' en schrijf elke maand een stuk op de momo-blog.” Twee boeklanceringen kort na elkaar dus!

SAN SEBASTIÁN

Het is duidelijk hoeveel Emmie van San Sebastián houdt. De stad was in 2016 Culturele Hoofdstad van Europa, is bekend van de *pintxos* (Baskische tapas) en heeft de meeste Michelinsterren per capita in de wereld. “San Sebastián is de laatste jaren veel bekender geworden maar toch is alles nog vrij puur. Tien jaar geleden had geen Belg ervan gehoord en moest ik uitleggen dat het op een halfuurtje van Biarritz lag, dat is nu wel anders. Ik hoor plots wel veel meer Nederlands en het aantal artikels dat ik erover schreef schoot de laatste jaren de hoogte in. Ook de Camino de Santiago wordt steeds populairder.”

Een deel van Game of Thrones is gefilmd in Baskenland en Woody Allen, koning van de citymarketing, draaide vorig jaar in San Sebastián een film die momenteel in postproductie is. “Logisch, wij hebben de mooiste strandbaai van heel Europa (lacht). Het is een vloek en een zegen. Ik vind het fijn dat er meer invloed van buitenaf is en meer mensen de stad ontdekken. Maar het oude centrum is ook veranderd door die stroom toeristen: de bars zijn drukker, de locals trekken nu meer naar andere wijken. De kapel op de rots waar Game of Thrones werd opgenomen was vroeger een verborgen parel voor huwelijksaanzoeken, nu moet je een ticket kopen en aanschuiven op de trappen om het te bezoeken.”

PINTXOS – CULINAIRE KROEGENTOCHT

De liefde van de Belg gaat door de maag: combineer dat met een liefde voor San Sebastián en je begrijpt meteen waarom Emmie als gids toeristen meeneemt op pintxostours voor Basque Taste. “De oorspronkelijke, traditionele pintxos komen uit San Sebastián: een lekkernij op een stukje brood, samengehouden met een soort tandenstoker, pintxo genaamd. Het is anders dan tapas, die typisch zijn in de rest van Spanje: iets verfijnder en lokaler. Elke bar heeft zijn eigen specialiteit. Bij de ene is het een garnalenbrochette, de andere biedt je het lekkerste stukje vlees. Om bezoekers alle soorten pintxos te laten kennen en hen de sfeer in de lokale bars te laten proeven, doe ik een soort ‘culinaire kroegentocht’ met die mensen. De laatste jaren kan ik dat vrijwel uitsluitend in het Nederlands doen doordat de streek bekender wordt bij landgenoten.

De warme pintxoscreaties zijn als het ware mini-gastronomische gerechtjes, kleurrijk en verrassend van smaak. Dat alles gepresenteerd door vrolijke barmannen in een omgeving vlak aan zee - beter wordt het niet...”

SOY FLAMENCA

Is ze ondertussen Spaanse in België of nog steeds Belg in Spanje? “Ik zeg soms: *soy flamenca* (“Ik ben Vlaams”). Maar dat is relatief: ik merk dat ik me vaker Spaans gedraag en minder dingen van België mis dan vroeger. In Spanje heb je bijvoorbeeld speciale vensterbanken om je glas op te zetten, want daar is het leven meer naar buiten gericht. In België werd ik al eens teruggeroepen door de cafébaas want met je glas mag je niet op straat. Tijdens een bezoek aan mijn geboortestreek West-Vlaanderen mis ik het Spaanse buitenshuis ontbijten met koffie en toast, maar geniet ik dubbel van lange vlakke fietstochten met als tussenstop een pannenkoek. België is leuk om te bezoeken, maar om te wonen zie ik me nog heel lang in Spanje blijven.”

PassePartout-reeks: Baskenland, Rioja en Navarra – Genieten in het Groene Spanje

Uitgegeven door PassePartout Reizen, uitgeverij Edicola

Time to momo: Bilbao + San Sebastián en de Baskische kust

Uitgegeven door Mo'Media

¡VAMOS DE PINTXOS!

In San Sebastián is gastronomie een ware kunst, een sport bijna. Koken zit er bij de Basken ingebakken, en de stad telt meer dan honderd gastronomische *sociedades* of privé-kookclubs. Ook gaat iedereen hier massaal op ‘pintxo-tour’. Je hopt een bar binnen, proeft een of twee *pintxos* (Baskische tapas) bij een glas, en op naar de volgende!

Voor elke bezoeker is een tocht langs de vele pintxos-bars in het charmante ‘*parte vieja*’ of oude gedeelte van de stad een onvergetelijke belevenis. Als gastronomische gids voor *Basque Taste* zag ik vaak genoeg de blij verraste gezichten van mijn gasten bij het binnenkomen van zo’n pintxos-bar. De bruisende sfeer en de hartelijkheid van de barmensen overvalt hen, en van het kleurrijke lekkers dat ze proeven in elke bar, smelten ze bijna van geluk.

Het is een mooie lenteavond wanneer ik langs de Concha baai naar het oude centrum fiets voor een pintxo-tour met een groepje toeristen. De zon gaat net onder en aan het havengedeelte genieten gezellig keuvelende mensen van het uitzicht. De straten van het oude gedeelte vullen zich met bewoners van alle leeftijden, van kleinkinderen tot oma’s. Het is zaterdag en het belooft weer druk te worden.

Een van de bars die avond, bij de mooie barokke basiliek waar ‘s avonds ook veel mensen op de trappen buiten zitten, serveert het malste stukje vlees ooit: solomillo, kalfsmedaillon op een stukje stokbrood, bestrooid met dikke zeezoutkorrels en een kleine peper als ‘*finishing touch*’. Met een zwierig gebaar schenkt de barman onze glazen vol wijn van de naburige Rioja-streek, terwijl mijn gasten staan te watertanden over al het lekkers dat op de bar staat uitgesteld.

Naast ons vragen enkele toeristen een bord aan de barman, dat ze vervolgens gretig vullen met koude *pintxos*. Hoewel dit alles inderdaad een kleurrijk buffet mag lijken, zien de Basken dat anders. Slechts één bar bezoeken en daar al je *pintxos* van de avond eten, is not done. ‘*Ir de pintxos*’ is een actief, sociaal gebeuren, en omdat elke bar diens eigen specialiteit heeft, is het zaak te weten wat te bestellen in welke bar.

Het is bijna 21.00 uur en de bars stromen nu echt vol. De mensen achter de bar kunnen de vraag nauwelijks bijhouden. *Pintxos* eten de meesten staande en men keuvelt erop los. Is een *pintxo* klaar, dan schreeuwen de obers boven de menigte uit: “*Carrillera!*” (kalfswang), om ze je daarna hoog over de bar aan te reiken.

(Fragment uit *Baskenland, Rioja en Navarra – Genieten in het Groene Spanje*)

PARTNER VAN EEN EXPAT?

Zo blijf je actief, zo vind je werk

Carine Bormans en Marie Geukens zijn beide partners van expats. Carine verhuisde zeven keer mee en Marie drie keer. Tussendoor werkte Carine Bormans op de HR-afdeling van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken waar ze zich specialiseerde als trainer voor expats en expatpartners. Ze merkte dat vele expatpartners worstelen met het achterlaten van hun werk. Carine ontwikkelde een taartmodel dat partners van expats kan helpen in hun zoektocht naar evenwicht tussen expatriatie en carrière. Samen met journaliste Marie Geukens schreef ze dat model uit in het boek *Partner van een expat? Zo blijf je actief, zo vind je werk*. Vlamingen in de Wereld lanceerde afgelopen februari mee het boek en drukt nu grote delen van de inleiding af. Hopelijk brengt het inspiratie voor hen die vertrekken, in het land zijn aangekomen en ook voor hen die terugkeren.

Hoe zou het zijn om in een ander land te wonen en te werken? Weg van de dagelijkse sleur, het koude weer, vervelende bazen, de hectiek. Een nieuw leven in een ander land. Misschien niet voor altijd, maar toch voor even. Velen dromen erover en jij en je partner hebben al stappen ondernomen en zochten een job in ontwikkelingssamenwerking, bij een multinational of in dienst van Buitenlandse Zaken. En dan komt de dag waarop je van je partner te horen krijgt: 'Ik kan vertrekken'. Dat is euforie en slikken tegelijk. Was die droom ondertussen al op de achtergrond geraakt nu jijzelf een leuke job hebt? Misschien volgt op het enthousiaste 'Ben blij voor jou!' al snel de paniek: 'Wat ga ik daar doen'.

Voor jou, de partner van de expat, hebben we dit boek geschreven. Uit verhalen en rapporten blijkt immers hoe belangrijk het is om als een gelukkige partner het buitenlandse avontuur mee aan te gaan. Een carrière – en zo goed als iedereen heeft een job tegenwoordig – maakt in tijden van gendergelijkheid zeker deel uit van dat geluk. Dat leren we ook uit de Relocating Partner Survey Report 2018 van NetExpat. HR-managers geven daarin te verstaan dat de belangrijkste reden om een internationale opdracht te weigeren bij de partners ligt, die hun carrière niet willen opgeven. En als je het opsplitst in gender, is dat nog steeds vaker het geval voor mannelijke expatpartners. Amper een goede 10% van de expatpartners is man. In datzelfde rapport komt op de vraag: 'Wat zijn de meest voorkomende redenen voor een mislukte buitenlandse opdracht?' als nummer 1 met 71% 'een ongelukkige, niet-geïntegreerde partner' uit de bus. Het is dus cruciaal dat ook jij je goed in je vel voelt bij de expatriatie.

Samen beslissingen nemen over een internationaal leven staat vandaag buiten kijf. De partner is vaak even hoog geschoold als de expat. Ze zien elkaar als gelijken en met de beslissing dat een van beide een job aanvaardt in het buitenland, ervaren sommige expatpartners dat ze een tweederangsrol krijgen. Bovendien zijn er nog andere katten te geselen: er is de interculturele aanpassing, de verhuizing, de nieuwe school van de kinderen met een ander lesprogramma, de woning en de inrichting ervan, de werkvergunningen in het nieuwe land, de erkenning van de diploma's. Dat brengt best wat spanningen met zich mee, ook binnen het koppel. Allemaal aspecten van een verhuizing waarbij de meerwaarde van een meereizende partner voor de expat niet onderschat kan worden.

Logisch dus dat de expatpartner met een hoop vragen worstelt op het moment dat een vertrek reëel wordt. Wat als je hier stopt met werken? Kun je daar werken? Wat voor werk is dat dan? Welke impact heeft de verhuizing op je professionele ontwikkeling? Je weet dat je wilt werken, maar hoe kom je tot de beslissing om die ene job wel of niet te aanvaarden? Hoe kun je die keuzes bewuster maken? Aan de hand van een taartmodel met vijf taartstukken helpt dit boek je stap voor stap om te kiezen voor een bepaalde

jobinhoud die bij jou op dat moment in je leven past. Elk taartstuk vertegenwoordigt één aspect van wat een job betekent en afhankelijk van je levensfase zul je bepaalde aspecten belangrijker vinden of niet. Hoe en waarom werk zoeken in het buitenland wanneer je meegaat met je expat: dit boek helpt je helder te denken over deze kwestie.

WAT WIL JIJ?

Iedereen die een beroepskeuze moet maken, werkloos wordt, met pensioen gaat, ja zelfs migreert, kan baat hebben met dit model. Want dit model laat je anders naar werk kijken: de betekenis van werken krijgt hier telkens een verschillende invulling. Welke invulling jij geeft aan je werk, daar draait het om.

HOE ZIET DIT BOEK ERUIT?

Het boek bevat drie grote delen. In het eerste deel leggen we de vijf aspecten van werken (of de vijf taartstukken) uit. Bij elk aspect horen gerichte vragen, waarop je voor jezelf en samen met je partner antwoorden moet vinden en waarvoor je eventueel bij experts kunt langsgaan. Om het nog concreter te maken, zijn er korte getuigenissen en verhalen van expats toegevoegd. Zo komt de realiteit weer een stukje dichterbij.

In het tweede deel vertellen de auteurs hun persoonlijke verhaal, hoe zij dit model in hun expatleven – soms willens nillens – hebben toegepast. Werken is voor beiden heel belangrijk maar de zeer verschillende persoonlijkheden hechten een totaal ander belang aan de aspecten van werk. Dat levert een breed beeld op van hindernissen en kansen, wanhoop en durf, toeval en bewuste keuzes.

En ten slotte is er het deel over flow. Net omdat voor beide auteurs werken een grote voldoening geeft in hun leven, werd dit hoofdstuk een must. Flow ervaar je wan-

neer je tijdens je activiteit de tijd en jezelf vergeet en je jezelf ook nog amuseert. Je gebruikt al je vaardigheden bij het uitvoeren ervan en je weet dat je de prestatie succesvol zult afronden. Het zijn 'optimale ervaringen' waardoor je een goed en aangenaam leven kunt leiden. Het werk biedt veel van dit soort momenten. Wat als die wegvallen omdat je je werk moet opgeven? Ook hier willen we het een en ander contextualiseren zodat je opnieuw je flow kunt ervaren.

Gaandeweg is het boek een pleidooi geworden om met open vizier en met nuchtere realiteitszin naar een buitenlandse ervaring te kijken. Het leven is immers meer dan werken alleen. Of ook, werken in een onverwachte omgeving, in andere landen of situaties is een verrijking voor het leven. Dit boek is bedoeld voor diegenen die nog aan het twijfelen zijn en voor de keuze staan of ze zullen meereizen als expatpartner, maar evengoed voor hen die al midden in de expatervaring beland zijn. Het kan gebeuren dat je, nadat je dit allemaal gelezen hebt en je je prioriteiten scherper ziet, beslist om niet mee te gaan. Dat is natuurlijk een even goede keuze. Maar we hopen vooral je te wapenen voor een succesvolle expatervaring – wij hebben alvast geen spijt van ons – soms avontuurlijk – expatleven.

WEDSTRIJD

Wij mogen **3 exemplaren van het boek** weggeven.

Wat moet je doen om te winnen?

1. Maak een post over je eigen expatervaring op Facebook, Instagram, LinkedIn of Twitter
2. Tag Vlamingen in de Wereld in je post
3. Op 30 april worden drie winnaars geloot en bekendgemaakt

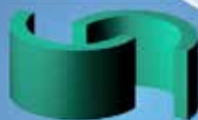
U werkt of stelt
personeel tewerk buiten de E.E.R.?
Wij zijn uw bevoorrechte partner.

pensioen
Geneeskundige verzorging
ongevallen...

RIJKSDIENST
VOOR SOCIALE ZEKERHEID

Tel +32 2 509 59 59 contact@rsz.fgov.be
Victor Hortaplein 11 - 1060 Brussel

OVERZEESSE SOCIALE ZEKERHEID

Bijkomende inlichtingen op:
<https://international.socialsecurity.be>

CONSULAIR WETBOEK, een nieuw Hoofdstuk 13 over bijstand

Velen onder ons gaan graag op reis. Maar soms loopt het fout. Geraakt een landgenoot in nood in het buitenland, dan krijgt hij vaak aandacht van de media en de politiek. Op Buitenlandse Zaken krijgen zijn vragen en zorgen een oor op de Dienst C1, Noodbijstand en Gerechtelijke Zaken, van de Directie-generaal Consulaire Zaken. Decennialang hadden die dienst en de consulaire vertegenwoordigers in het buitenland alleen interne instructies en veel ervaring ter beschikking. Dat was handig omdat regels vaag bleven en de marges van handeling bijgevolg heel breed; transparantie en rechtszekerheid waren minder vanzelfsprekend. Opdat landgenoten zouden weten wat ze van hun overheid kunnen verwachten, en, even belangrijk, niet mogen verwachten, drong de noodzaak tot regelgeving zich op. Sinds 21 december 2013 beschikt ons land over een Consulair Wetboek (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad (B.S.) op 21 januari 2014 en in werking getreden op 15 juni 2014). Daarin werden regels neergeschreven voor een modern en gedigitaliseerd Consulair Corps. Voor wetteksten over bijstand moest echter worden gewacht tot de wetwijziging (van 10 augustus 2015, B.S. 24 augustus 2015) die aan het Consulaire Wetboek Hoofdstuk (van ongeluksgetal) Dertien toevoegde. In 2019 verschenen nog vier uitvoeringsbesluiten: twee Koninklijke Besluiten (22 april 2019, B.S. 3 juni 2019) en twee Ministeriële (20 mei 2019, B.S. 3 juni 2019). Zoals aangekondigd, omschrijft de wet omstandigheden waarin bijstand wordt genuanceerd. Een eerste voorbeeld is dat van reizen naar risicogebieden. Omdat Buitenlandse Zaken reisadviezen publiceert en soms reizen naar

bepaalde regio's afraadt, wordt de te avontuurlijke reiziger op zijn eigen verantwoordelijkheid gewezen. Dat betekent niet dat bijstand altijd zal worden geweigerd. Zeker erkende humanitaire organisaties en journalisten zullen in moeilijke omstandigheden kunnen worden bijgestaan. Een andere nuance betreft het niet-verlenen van bijstand aan Belgen die ook de nationaliteit bezitten van de Staat waar de consulaire bijstand gevraagd wordt. Om allerlei redenen: de soevereiniteit van elk land, niet-inmenging bij interne aangelegenheden en wederkerigheid, vervalt het recht op bijstand in het land van zijn of haar andere nationaliteit. Een voorbeeld? Een persoon met de Belgisch-Amerikaanse nationaliteit zal bij problemen in een ander exotisch land dezelfde Belgische bijstand krijgen als de landgenoot die alleen Belg is. In de V.S. daarentegen kan de Belgo-Amerikaan daar niet op rekenen. Anderzijds krijgt hij ze in dat exotische land misschien wel bovenop die van de Amerikanen. Nog een nuance is dat consulaire bijstand alleen kan worden verleend nadat onze landgenoot

in nood heeft aangetoond dat hij alle andere hulpmiddelen heeft uitgeput. Buitenlandse Zaken zal hem suggereren of helpen om zijn familie, werkgever, verzekering, ziekenfonds of touroperators te contacteren. Ook dat wijst weer op eigen verantwoordelijkheid. Eventuele financiële bijstand ontslaat zijn directe familie overigens niet van hun onderhouds- en alimentatieplicht; steun wordt ook beschouwd als terug te betalen voorschotten.

De omstandigheden waarin wel om consulaire bijstand kan worden gevraagd zijn duidelijk in de wet opgesomd: als een landgenoot in het buitenland overlijdt, een ernstig ongeval krijgt, slachtoffer is van een ernstig misdrijf, bij een onrustwekkende verdwijning, als hij wordt aangehouden of zich in een extreme noodtoestand bevindt, terechtkomt in een zware consulaire crisis of wanneer er sprake is van een internationale kinderontvoering. Enkele algemene principes bij die opsomming: onze diplomatieke posten verzorgen alle contacten in het buitenland zoals de Dienst C1 dat in ons land doet, behalve als er slecht nieuws moet worden gebracht: dat gebeurt uitsluitend in persoon en door de politie. Anderzijds kunnen slachtoffers ook altijd beslissen dat hun familie in ons land niet op de hoogte wordt gebracht. Dertien is niet meer dan een getal tussen twaalf en veertien maar bij een tegenslag op reis kan dat nieuwe hoofdstuk aan het Consulaire Wetboek u zeker van pas komen. Zoals uiteraard ook een reisverzekering, het lezen van de reisadviezen van Buitenlandse Zaken en het registreren van uw reis op onze website Travellersonline nuttig zijn.

Goede Reis.

Infodag: Emigreren kan je leren!

Verenigde Staten | Canada | Australië | Nieuw-Zeeland

26 mei 2020

Schrijf je in op viw.be

Knack Weekend elke woensdag bij Knack

“Ik haalde een kat in huis, dat deed het toch net iets meer als ‘thuis’ aanvoelen”

Steeds meer Belgen zoeken hun geluk in het buitenland. Saar is één van hen. Begin dit jaar verhuisde ze naar het paradijselijke Sint-Maarten, waar ze werkt als leerkracht Nederlands.

TEKST DINY THOMAS - **BEELD** SAAR PATYN
DIT ARTIKEL VERSCHEEN EERDER IN HET TIJDSCHRIFT LIBELLE

REISKRIEBELS

Saar (28): “Als kind heb ik heel veel van de wereld gezien: Oostenrijk, Noorwegen, Frankrijk, Tenerife, ... Samen met mama en papa de mooiste plekjes op aarde ontdekken, dat was heerlijk. Vóór ik alleen op pad ging, heb ik met mijn moeder nog een paar onvergetelijke reizen gemaakt. Thailand, Cuba, China, Vietnam, Sri Lanka, Indonesië, Marokko, we zagen het allemaal. Eerlijk waar, ik had het geluk om al die prachtige landen samen met mijn moeder te ontdekken. Herinneringen om nooit meer te vergeten.

Op mijn negentiende had ik honger naar méér, en ik schreef me in voor een groepsreis naar India. Niet veel later vertrok ik op uitwisseling naar Ecuador. Twee reizen die de aanzet waren voor alles wat volgde. Het reizen werd meer dan gewoon een passie: het werd mijn leven. Meer en meer trok ik er alleen op uit. Drie jaar geleden vloog ik naar Sint-Petersburg, om van daaruit de Trans-Mongolische route te volgen richting China. En vorige zomer trok ik twee maanden lang met m'n backpack door Indonesië: opnieuw een onvergetelijk avontuur.

Een droom die werkelijkheid werd

Al die jaren heb ik altijd gezegd: ‘ooit ga ik als leerkracht aan de slag, hier ver vandaan’. Jaren heb ik het volgehouden, tot na mijn laatste soloreis naar Indonesië. Pas toen wist ik zeker: ‘ik ben er klaar voor’. Stiekem ben ik beginnen solliciteren, maar ik beseftte dat de kans bestond dat het allemaal bij een droom bleef. Leerkrachten in het buitenland zijn vaak vrijwilligers, maar

ik had écht wel een inkomen nodig om te overleven. Maar plots ging het allemaal héél snel. In oktober vorig jaar begon mijn zoektocht naar een job, en niet veel later kreeg ik het nieuws dat ik kon beginnen in een school in Sint-Maarten. Een kans die ik met beide handen heb gegrepen.

KLAAR VOOR EEN NIEUW AVONTUUR

Wat was het spannend! Gelukkig had ik meer dan drie jaar in een Brusselse school gewerkt, en had ik een vaste benoeming op zak. Mijn job opgeven was dus niet moeilijk, want ik wist dat als ik zou terugkeren, ik opnieuw in die school aan de slag kon. En toeval of niet, maar net op het moment dat ik ging vertrekken, liep het huurcontract van mijn appartementje in Gent af.

Verder had ik het geluk dat de school waar ik ging werken, alles voor me regelde. Ze zorgden ervoor dat ik wat spullen kon laten overbrengen met een containerschip. Dus zelf had ik bitter weinig te doen: het enige wat moest gebeuren, was me uitschrijven

HET VEERKRACHTIGE EILAND

Het grootste cultuurverschil: “Sowieso de mentaliteit. In Sint-Maarten denkt iedereen: komt het vandaag niet, dan morgen wel. Op tijd zijn, deadlines halen, ... daar ligt niemand wakker van.”

De aangenaamste verrassing: “De stranden zijn net als in de reisbrochures. (lacht) Gewoonweg prachtig! En de *locals* zijn héél vriendelijk. Of je nu in de winkel, op straat of op het werk iemand tegenkomt, je zal altijd met een lach begroet worden. Zalig!”

Het grote voordeel: “Het is een ongelooflijke ervaring die niemand me nog afneemt.”

Het grote nadeel: “Ondanks dat ik elke dag mag vertoeven onder de palmbomen en het zonnetje, is het financieel niet altijd makkelijk. Het vliegtuig nemen, een appartementje huren, ... Ik moest zelfs een auto kopen, want zonder geraak je hier niet ver. Een grote kost die ik eigenlijk niet wou maken.”

De levenskwaliteit: “Heel basic. Ik woon in een appartementje waar maar één kamertje is, zonder wifi. Het eiland is ook best duur. Maar het leven gaat hier wel een stuk trager, dat is dan weer de andere kant van de medaille.”

Het moeilijkste moment: “Soms voel ik me weleens eenzaam. Na een aantal maanden heb ik wel al vrienden gemaakt, maar het is toch anders. Het duurt even voor je échte vriendschappen opbouwt, en je sociale leven weer op gang komt.”

Het grootste gemis: “Misschien niet meteen wat je zou verwachten, maar een boekenwinkel! En natuurlijk een concertje, een theatershow, een festival, ... Allemaal dingen die je op het eiland praktisch niet vindt.”

Spijt? “Absoluut niet, maar de kans is groot dat ik ooit weer terugkeer. Al zal dat niet voor lang zijn. Tot ik een nieuwe uitdaging gevonden heb. (lacht)”

bij tal van instanties: de gemeente, de telefoonmaatschappij, de verzekeringen, ... Ik was dus helemaal klaar om aan een nieuw avontuur te beginnen.

'KLEINE' AFSCHIEDSBORREL

Dat ik mijn leven in België opgaf om elders opnieuw te beginnen, dat verbaasde niemand. De jaren voordien was ik al meerdere keren 'vertrokken', al was het nooit langer dan drie maanden. En toch maakte dat het afscheid minder emotioneel.

Dat neemt natuurlijk niet weg dat ik niet op gepaste manier afscheid wilde nemen van mijn familie, en mijn vrienden. Een kleine afscheidsborrel was het plan, maar dat is uitgedraaid in iets groters. Maar ik moet eerlijk toegeven: het was overweldigend om al die mensen nog een laatste keer te zien. Dat deed me zo'n deugd. Vooral om te weten dat, als je voor zo'n grote verandering in je leven staat, je thuis een geweldig vangnet hebt waarop je altijd kunt terugvallen.

EN TOEN KWAM HET VERTREK...

Zondag 20 januari 2019 stapte ik op het vliegtuig in Schiphol, met bitter weinig bagage. Mijn backpack en handbagage, dat was het. De rest van mijn persoonlijke spullen werd met een containerschip de oceaan overgebracht. Dat waren dan vooral de praktische spullen: mijn bed, een tafel, een paar stoelen, een kastje, ... Wat ben ik dankbaar dat ik in mijn eigen kamer slaap aan de andere kant van de wereld! (lacht) En natuurlijk mochten foto's, wat versieringen en mijn gitaar niet ontbreken.

Het moment dat ik op het vliegtuig stapte, voelde ik zo'n ontlasting, omdat het écht aan het gebeuren was. Omdat ik na al die jaren ging doen wat ik écht graag wou doen. Omdat ik mezelf niet meer kwalijk kon nemen dat ik het nooit geprobeerd had. Maar vooral omdat ik – of het hele gebeuren nu een gigantisch succes of een complete flop ging worden – het toch maar gedaan had. Mijn avontuur was nog niet eens begonnen, en ik vond het al helemaal geweldig.

EMOTIONELE ROLLERCOASTER

Begrijp me niet verkeerd: ik was enthousiast dat ik aan een nieuw hoofdstuk in mijn leven begon, maar de eerste maanden waren absoluut een opeenvolging van schommelende emoties. Ik leerde heel veel nieuwe mensen kennen, waarvan ik goed genoeg besepte dat die mensen zowel collega's, vrienden én familie gingen zijn. In België koos ik mijn vrienden, op Sint-Maarten niet. Het eiland is zó klein dat ik maar beter iedereen te vriend kon houden. Maar na zeven maanden kan ik zeggen dat ik een mooie vriendenkring heb opgebouwd. Stuk voor stuk mensen om wie ik geef!

Het enige wat stroef verliep, was de zoektocht naar een woning. Na orkaan Irma vlogen de huurprijzen de hoogte in, waardoor ik gewoon heel wat huizen en appartementen niet kón betalen, zeker met het loon dat ik als leerkracht krijg. In al die tijd ben ik een aantal keer verhuisd, maar na vier maanden vond ik dan eindelijk een eigen stekje waar ik nu nog altijd woon. Ik heb zelfs een kat in huis gehaald, dat doet het toch net iets meer als 'thuis' aanvoelen. (lacht)” 🐾

📍 @heartfortravel_

In april neemt Saar 📍 @vlamingenindewereld even over om ons te tonen hoe het leven op Sint-Maarten is.

© Foto Wouter Van Vaerenbergh, met dank aan het Atomium

INZICHT

Pattie Maes (58) woont sinds 1989 in de Verenigde Staten, waar ze professor is aan het Massachusetts Institute of Technology (MIT). Als topwetenschapper won ze vorig jaar de Insead Innovator Prize en adviseert ze de overheid over artificiële intelligentie.

TEKST WIM DENOLF

Mijn geluk is dat ik durf te springen. Toen het MIT me na mijn doctoraat aan de VUB voorstelde om visiting professor te worden, heb ik geen moment getwijfeld. Verhuizen, jong en onervaren zijn, de eerste vrouw in mijn onderzoeksgroep bovendien – ik was nergens bang voor. Maar de slimste zijn is niet het belangrijkste in het leven: om iets mee te maken moet je soms een beetje naïef zijn en erop vertrouwen dat alles goed komt.

Ik erger me blauw aan computers. Voor mij zijn dat gebruiksonvriendelijke dingen die al je aandacht opeisen en enorm verstorend werken, en smartphones al helemaal. Tegelijk zit daar ook mijn drijfveer: onze relatie en interactie met digitale toestellen vergemakkelijken. Zodat ze niet alleen weten wat we willen en wanneer we het willen, maar ook dat we er niets voor moeten laten, onderbreken of missen. Informatie opzoeken en mails versturen door met je vingers op een keyboard te tikken of door spraakcommando's te geven? Op een dag lachen we daarom. In Amerika mis ik het leven hier en omgekeerd. Verhuizen geeft je een andere blik op je eigen cultuur en gewoonten, maar als expat kijk je ook met een zekere afstand naar die nieuwe plek. Dus blijf ik heen en weer pendelen, goed wetende dat ik nergens helemaal thuis ben.

Een beetje angst voor technologie is nodig. Daardoor gaan we nadenken over de wenselijkheid en reglementering ervan, iets waar we door de snelheid van alles sowieso amper aan toekomen, ook computerwetenschappers niet altijd. We willen de wereld beter maken en mensen meer mogelijkheden geven, wat ons met nieuwe technologie ook lukt, maar alle consequenties daarvan voorspellen is onmogelijk. De verkiezing van Trump bijvoorbeeld, de vaststelling dat filterbubbels er mee voor zorgen dat mensen in verschillende realiteiten en met totaal andere waarheden leven: daar was ik dagen niet goed van.

Een job die ook een passie is stopt nooit. De eerste jaren in Cambridge verbaasde het me dat Amerikanen echt voor hun job leven en dat werk en vrienden er volledig door elkaar lopen. Maar al gauw kwamen collega's en studenten ook bij ons op bezoek in ons vakantiehuisje in Cape Cod en werkte ik zelf zestig uur per werk. Dat hoort ook bij gedrevenheid: het gevoel dat je altijd meer zou kunnen en willen doen.

Ik weet niet of ik een goed voorbeeld ben voor jonge vrouwen. Als moeder van drie zonen heb ik me toch vaak schuldig gevoeld omdat ik er niet altijd was voor hen en voortdurend aan het jongleren was. Anderzijds weet ik ook hoeveel moed ik dank aan mijn moeder, een sterke vrouw die na het overlijden van mijn papa alleen voor zes kinderen moest zorgen. Laat ik dan ook maar het volst mogelijke leven leiden, heb ik op een bepaald moment gezegd, zoveel mogelijk leren en meemaken: dan geef ik mijn kinderen alvast dat mee.

Voortdurend twintigers mogen begeleiden is een luxe. Vooral omdat studenten bij ons ongebreideld creatief mogen zijn – hun ideeën moeten geen geld opbrengen. Die academische vrijheid houdt me ook tegen om in te gaan op jobaanbiedingen uit Silicon Valley of zelf fulltime ondernemer te worden. Ik heb enkele technologiebedrijven mee opgestart, maar het enige wat me daarin aantrekt is de ontwikkeling van nieuwe producten en diensten. Zodra die klaar zijn en het alleen om verkoop en marketing gaat, ben ik weg.

Meisjes kunnen het verschil maken in de IT. Als een van de weinige vrouwelijke studenten computerwetenschappen had ik al snel door dat jongens meer zelfvertrouwen hebben en sneller hun plek opeisen, maar voor meisjes is het gemakkelijker om met originele en vernieuwende ideeën te komen. Omdat ze vanuit hun eigen leefwereld en ervaringen voorstellen doen waar jongens nooit aan zouden denken, maar ook omdat het meisjes zelden om de technologie zelf gaat, maar om wat mensen eraan hebben. Bij mij heeft het moederschap dat nog versterkt: als ik tijd maak voor iets anders dan de kinderen, dan alleen voor dingen die de moeite waard zijn.

Dit artikel verscheen eerder in Weekend Knack

Het (echte) leven kan beginnen

'Ben je al gesetteld? 'Voel je je wat thuis daar?' Het zijn stuk voor stuk schatten van mensen die dergelijke berichtjes sturen, maar na een half jaar in Oostenrijk heb ik wel een haat-liefdeverhouding met hun vragen in kwestie. Want wat bedoelen ze met 'gesetteld zijn'? En wat betekent dat, 'je thuis voelen'? (Dat weten ze zelf doorgaans zelf ook niet, zo blijkt.) Desalniettemin krijgen ze allen een origineel en welgemeend antwoord. 'Alles prima hier, behalve dat ik achtervolgd word door Milow. Als dat het ergste is wat ik te melden heb, denk ik dat het goed gaat!' 'Prima. Ik voel me dik en heb geen lief, maar dat zou in België ook zo zijn.' 'Goed. Wij hebben ten minste al een nieuwe regering!' Maar het beste en meest eerlijke antwoord is simpelweg 'so far so good'. Ik weet namelijk ook niet hoe dit nieuwe leven van me er over een paar weken, maanden of jaren zal uitzien. En vreemd genoeg heb ikzelf daar niet zo'n probleem mee. Vandaag gaat het goed, en morgen, tja, morgen is een nieuwe dag.

Of er dan niets is wat ik mis, willen de meesten van jullie ook weten. Wees maar zeker van wel. Familie en vrienden uiteraard – zeker als die foto's doorsturen van een paardrijdend metekind, apero's aan een of ander Noordzeestrand, of toevallige ontmoetingen tijdens het bloedgeven – dergelijke ontmoetingen zijn hier namelijk nog niet zo dik gezaaid. Wat Oostenrijk me vooralsnog ook niet te bieden heeft: lekkere mosselen, liefde voor koers en radiozenders à la StuBru en Radio1 (zónder Milow als het even kan, dus). Al een geluk dat hier andere Belgen zijn om de momentjes van heimwee in te vullen. Zo dropt een fantastische landgenote een stapel afgedankte Vlaamse literatuurklassiekers voor de deur – inclusief uitnodiging om op 21 juli zelfgemaakte frietjes te komen eten met haar gezin en Oostenrijkse burens. Hoera voor de Belgen!

En ja, natuurlijk hebben die Oostenrijkers ook hun kantjes. Op veel gevoel voor humor heb ik hen nog niet kunnen betrappen. Schone schijn? Wel ja, in sommige plaatsen is dat nog een dingetje. Hun kledingstijl is ook niet de mijne – al moet ik zeggen dat ik ondertussen ook al eens de vestimentaire mist in durf te gaan, gewoon omdat het kan. En

oh! Kassiersters in de supermarkt lijken elke dag opnieuw het wereldrecord 'snel afrekenen' te willen breken – begrip voor mijn (zeker niet trage!) inpaktempo hebben ze nog steeds niet.

Er zijn ook een aantal zaken uit België die ik níét mis. Jeetje wat legt zo'n verhuizing de zwakke plekken van administraties bloot. Elke Belgische expat moet binnen de drie maanden na vertrek een papieren belastingaangifte doen, zo leer ik. (Wel jammer dat de enveloppe er méér dan drie maanden over doet om tot bij mij te raken, dan.) En of ik de telecomoperator eindelijk wil betalen voor die verdwenen decoder? (Hallo, jullie bevestigden eerder dat ik hem wel degelijk heb ingeleverd.) En zeg, op 14 juli reed je zomaar even 30 km/u te hard in Karlsruhe, dat is dan 108 euro alsjeblijft. (Vreemd, want toen was die wagen al een eeuwigheid niet meer de mijne.)

Ik noem het 'fase twee van de administratieve rompslomp' en spoel ze door met een wandeling naar de top van een van m'n huisbergen. 'Ik vraag me af of ik dit adembemende uitzicht ooit als normaal zal beschouwen', schrijf ik daar in het Gipfelbuch. En of ik ooit zal wennen aan dat intense gevoel dat me hier elke keer weer overvalt: rust, energie en de helderheid om bepaalde zaken ook eens van een andere kant te bekijken. Zoals het concept 'thuis', bijvoorbeeld. Dat thuis in België ligt, spreekt voor zich. Maar kan ik deze plek, waar ik familie noch veel vrienden heb, na zes maanden ook mijn thuis noemen? Ik twijfel niet lang: eigenlijk wel. Er mag dan al niemand wachten als ik thuiskom, ik keer gráág naar m'n Oostenrijkse stek terug. De eerstvolgende homie die nu dus de thuis-vraag stelt, krijgt een volmondige 'ja'. Al zal ik het niet kunnen laten om toch even te klagen over die verdomde Milow. 🍷

Julie Vallé verruilde een job in de Vlaamse journalistiek voor eentje in de Oostenrijkse sportmediasector. Woont in de buurt van Salzburg, houdt van sport en trekt zo veel mogelijk de bergen in.

📍 Volg haar via @julievalle

Voilà, gezien.

Nu heb je op reis meer tijd
voor kwaliteit van bij ons.

*Waar je ook bent, met het beste van Vlaanderen en Nederland raak je nooit uitgekeken.
Online, via satelliet of met de BVN-app.*

BVN: Vlaamse en Nederlandse televisie, wereldwijd.